

kirkkomme

LÄHETYS

Eurooppa ja lähetystyö

- Rajattomia mahdollisuuksia – motivoivaa vapautta
- Pienet resurssit – suuret haasteet

Eurooppa ja lähetystyö

Kuva: SLS:n kuva-arkisto

Kuva: Martti Vaahtoranta

Kuva: Timo Vasko

Tässä numerossa avataan eri näkökulmia Eurooppaan lähetysalueena. Keitä kohtaamme eri puolilla kotoista maanosaamme ja miten?

Natasha Jeremejova (26) opiskelee Keltossa Viron kirkon teologisessa instituutissa. Lisää koulutus-näkökulmasta s. 7.

ELRIM-tutkimuskeskuksessa työskentelevän Martti Vaahtorannan työhön kuuluu intensiivinen lehdistön seuranta. Lisää tutkimus-näkökulmasta s. 11

Intiassa on tehty protestanttista lähetystyötä 300-vuotta. Timo Vasko ja Matti Korpiaho kertovat työn historiasta ja nykytilasta s. 32–35.

Kannen kuva: Pirre Saario/SLS.
Kuva on Nürnbergistä, Saksasta.

Sisällysluettelo

Pipa Taylorin työssä on ystävyys pelissä, Piia Latvala	4
Marja-Liisa Ezzinen työssä toiminta muuttuu, mutta radio tavoittaa, Piia Latvala	6
Tapio Karjalaiselle dynaaminen koulutus on teoriaa ja rukousta, Piia Latvala	7
Pääkirjoitus: Eurooppaa kutsutaan uudistumaan ja seuraamaan Kristusta, Timo Vasko	9
Ledare: Europa kallas till Förnyelse och till att följa Kristus, Timo Vasko	10
Martti Vaahtoranta käy tutkimuksen kautta uskon ytimeen, Piia Latvala	11
Päätoimittajan pöydältä: Lähetystyö alkaa seurakunnasta, Hannu Paavola	13
Risto Junttila: Kirkko tarvitsee lähetysstrategian, Piia Latvala	14
Missionaarisen seurakunnan haasteena on kohtaaminen, Seppo Häkkinen	16
Kolumni: Eurolähetysten aikaa, Pekka Huhtinen	22
Lukijakysely	24
Raamatun tutkistelu: Monet uskot ja oikea usko, Kai Peltonen	27
Viron kirkko viettää lähetystyön juhluvuotta, Piret Riim	28
Estlands kyrka firar missionens jubileumsår, Piret Riim	30
Intian Trankebarissa juhlittiin luterilaisen maailmanlähetysten merkkivuotta, Timo Vasko	32
Protestanttista lähetystyötä Intiassa 300-vuotta: tänään sanoma leviää massaviestimissä, Matti Korpiaho	35
Kirje Ateenasta: Tule Pyhä Henki, paranna ja sovita	36
Uskontojen välisessä vuoropuhelussa identiteetin ymmärtäminen on tärkeintä, Anu Heikkinen	39
Kirjat	40
Nuorten lähetyskonferenssi puhutteli tulevaa lähetyskukupolvea	45
Erityiskoulutus perehdytti teologeja kirkon kansainväliseen vastuuseen, Arja Etola	45
Ajankohtaista	46

Ystävyyys pelissä

**Siirtolaisuus ei lopu Euroopasta koskaan.
Uuteen maahan tulleita ei saisi päästää eksymään.**

Siirtolaisia tavoittavan työn painopiste on Englannissa siirtymässä maanosasta toiseen. Aasian maista on tullut siirtolaisia Englantiin jo 1950-luvulta lähtien. Nyt tulijoita on eniten Turkista ja Lähi-idästä.

– Tein 1980-luvun lopulta alkaen tavoittavaa työtä aasialaisten, pääasiassa punjabinaisten ja -tyttöjen parissa. Järjestin raamattupiirejä ja tein paljon vierailuja koteihin. Autoin perheongelmissa ja sen sellaista, kertoo Maritta Taylor, eli Pipa. Hän on työskennellyt jo 26 vuotta Englannissa ensin Operaatio Mobilisaation, sittemmin Kansanlähetyksen palveluksessa.

Vuosituhaten vaihteeseen tultaessa Lontoon oli syntynyt paljon uusia aasialaisia seurakuntia. Siirtolaisina ja pakolaisina maahan tulleet aasialaiset puhuivat englantia eivätkä tarvinneet uudempien siirtolaisryhmien tavoin käytännön

apua. Aasialaisseurakunnissa oli syttynyt jo oma lähetyskipinäkin.

Pipa siirtyi turkkilaistyöhön, mikä tuntui tässä tilanteessa luonnolliselta. Hän jatkoi tavoittavaa työtä, nyt etupäässä kurdinaisten parissa. Työhön kuuluu englanninopetusta kolmelle eritasoiselle luokalle yhdessä kahden opettajakollegan kanssa, raamatunopetusta ja vierailuja nais-ten luona. Yhtenä päivänä viikossa toimistolla

*”Ei riitä, että avaa kirkon
ovet ja odottaa jonkun
tulevan sisään.”*

Kuva: Maritta Taylor

Kurdit ovat tuoneet mukanaan Englantiin poliittiset ongelmansa turkkilaisia vastaan. Muuriin on maalattu kurdien TIBK-puoluetta kannattava teksti ”TIKB taistelee puolestasi.”

Englannin tunnilla kieltä opiskellaan myös kilpailujen avulla.

pidetään turkinkielinen neuvontapäivä. Silloin turkkia puhuvat saavat omalla äidinkielellään ilmaista apua asioiden hoitoon.

– Täytämme yhdessä tarvittavia lomakkeita, soittelemme virastoihin, käännämme kirjeitä ja ratkomme kaikenlaisia pakolaisten ja siirtolaisten kohtaamia käytännön ongelmia, Pipa summaa.

– Tietysti myös juttelemme odotushuoneessa ihmisten kanssa. Näin saamme hienosti kontakteja.

Pipa toimii myös Pohjois-Lontoon turkkilaisessa Care-seurakunnassa.

Konkreettinen apu avaa ovia

Lähi-idän ja Aasian kulttuureissa ja uskonnoissa saatetaan suhtautua kielteisesti kristinuskoon kääntymiseen. Maritta Taylorin kokemuksen perusteella ystävystyminen ja apu avaavat ovia kulttuuriset rajat ylittävään yhteyteen.

– Ei riitä, että avaa kirkon ovet ja odottaa esimerkiksi muslimin tai jonkun muun tulevan sisään.

Pakolaisten ja siirtolaisten määrä Euroopan maissa kasvaa. Vieraaseen maahan saapunut ihminen saattaa olla sekaisin. Hän ei ehkä osaa kieltä ja kulttuuriakin on outo. Kieltä taitamattomana hän ei ymmärrä, mitä asioita hoidetaan missäkin virastossa. Neuvontapäivä ja englannin-opetus ovat Pipan tarkoittamaa käytännön avuntarjontaa ja ystävyyden luomista.

– Sitä kautta lähetystyöntekijäkin voidaan hyväksyä tavallisena ihmisenä, joka pysyy ystävänä eri tilanteissa.

Motivoivaa vapautta

Englannissa pitkän työhistorian tehneen silmin Eurooppa ja Englanti ovat lähetyskenttinä sekä motivoivia että työntäyteisiä.

– Pakolaisten saapuminen Englantiin loppuu tuskin koskaan. Jos osaa jotakin Lähi-idän kieltä, voi aloittaa työn täällä vaikka heti. Mahdollisuuksia on niin paljon.

Turkkilaisten parissa tehtävä työ on vielä varsin uutta. Pienten turkkilaisten seurakuntien ongelmana on työntekijöiden vähäisyys. Turkia puhuvia pastoreita ei yksinkertaisesti ole tarpeeksi. Seurakuntien työntekijöistä lähes kaikki voivat olla lähetyksjärjestöjensä palkkaamia lähetystyöntekijöitä. Seurakunnat eivät välttämättä pystyisi edes maksamaan papin palkkaa.

Maritta Taylor suhtautuu tilanteeseen kuitenkin valoisasti.

– Täällä ei ole juurikaan uskonnollisia rajoituksia ja tavoitettavaa työtä saa tehdä vapaasti. Valtaosa siirtolaisista ja pakolaisista tulee maista, joissa ei voi julistaa Jeesuksesta. Täällä he ovat ovellamme ja ympärillämme. Täällä saamme puhua heille vapaasti.

Resmiye (vas.), Maritta Taylor (kesk.) ja Gulistan (oik.) vierailulla turkkilaisessa kodissa.

Toiminta muuttuu – radio tavoittaa

Ranskassa kohdataan sähköisen viestinnän avulla sekä maallistuva eurooppalainen että islaminuskoinen pohjoisafrikkalainen.

Marja-Liisa Ezzine on ollut 24 vuotta Radiolähetysjärjestö Sanansaattajien palveluksessa. Hän työskentelee Studio Almorsalissa Ranskan Vitrollesissa. Puoliso David toimittaa arabiankielisiä kristillisiä radio-ohjelmia.

Joustava toimenkuva ja pieni työyhteisö mahdollistavat hallinnollisen vastuun lisäksi myös radiokuuntelijoiden kohtaamisen. Marja-Liisa Ezzine keskustelee ja vaihtaa sähköpostiviestejä kuuntelijoiden kanssa. Hän neuvottelee muslimiyhteisöissä elävien kristinuskoon kääntyneiden elämäntilanteista ja on sielunhoidollisena tukena. Työ vaatii islamilaisen maailman yhteiskunnallisen ja uskonnollisen tilanteen seuraamista.

Nuoret etsivät muutosta

Etelä-Ranska on hyvien yhteyksien päässä kaikista Pohjois-Afrikan maista. Matkustaminen radio-ohjelmien jälkihoitotyöhön on helppoa ja mahdollisuudet laajat. Sähköisen viestinnän monipuolistuminen lisää työn haasteita. Radion lisäksi käytössä ovat televisio, sähköposti, internet, tekstiviestit ja ilmaiset nettipuheluyhteydet.

Marja-Liisa Ezzine on miettinyt syitä sekä oman työnsä että kristillisen lähetystyön viime vuosikymmeninä kokemalle muutokselle.

– Tämä on rohkea lausunto, mutta vaikuttaa siltä, että yleisesti ottaen pohjoisafrikkalaiset nuoret alkavat väsyä islamiin.

Ezzinen mielestä islamin vetovoimaa nuorten keskuudessa vähentää se, että monissa Pohjois-Afrikan maissa valtio, yhteiskuntajärjestelmä ja islam ovat tiukasti sidoksissa toisiinsa.

– Algerian sisällissota on näyttänyt islaminuskon negatiiviset puolet. Nuoret eivät halua kannattaa tällaista uskontoa.

Myös valtion taloudellinen ja sosiaalinen tilanne voi olla kriittinen. Esimerkiksi Algerian väestöstä noin 60 prosenttia on alle 25-vuotiaita. Heistä iso osa on pitkien opiskelujen jälkeen työttömänä tai työskentelee koulutustaan vastaamattomalla alalla. Myös asuntotilanne on vaikea ja korruptioon törmää kaikkialla.

– Nuorten silmissä islaminuskosta katoaa hohto. Nuoret haluaisivat vain tehdä työtä ja perustaa perheen, elää normaaleissa oloissa.

Tiedonsaanti on helpottunut. Radion, satel-

Kuva: David Ezzine

Sivistystason noustessa naiset ovat havahtuneet taistelemaan oman asemansa puolesta. Monet naiset eivät enää hyväksy islamin määrittämää naisen asemaa. Aïcha (vas.) kääntyi kristityksi, minkä jälkeen joutui aviomiehensä jättämäksi. Sara (oik.) on ”nykyaikainen” työssäkäyvä nainen.

liittitelevisioiden, internetin ja helpommin käsiin saatavien kirjojen välityksellä saadaan tietoa, joka avaa uusia näkökulmia.

– Rukouksen voimaa ei tule väheksyä. Arabimuslimien puolesta rukoillaan aiempaa enemmän.

Värikäs lähetyskenttä

Marja-Liisa Ezzinelle Eurooppa näyttäytyy monenlaisten mahdollisuuksien lähetyskenttänä. Eurooppalaiset maallistuvat. Samalla maahanmuutto lisää niiden määrää, joiden pariin sanaa kristinuskon Jumalasta viedään. Ezzinen mielestä sekä perinteinen, seurakuntien perustamiseen tähtäävä lähetystyö että radion kautta tehtävä työ ovat paikallaan Euroopassa.

– Myös paikallisradioiden käyttäminen hartauspuheisiin on tehokasta. Ranskassa kuunnellaan radiota vaikkapa venyvien työmatkojen aikana.

– Ranskalaisen on vaikeaa lähteä seurakunnan tilaisuuteen, ellei hän tunne seurakuntaa. Radion kuunteleminen on neutraalia. Hengellisen ope- tuksen kuunteleminen omassa rauhassa on helpompaa. Näin myös seurakuntaan lähteminen voi helpottua.

Monien mahdollisuuksien tulevaisuus

Marja-Liisa Ezzine muistuttaa, että Euroopassa voi tehdä laaja-alaista lähetystyötä varsin vapaasti.

– Mielestäni maahanmuuttajat kussakin maassa tarvitsivat omat lähettinsä, jotka luonnollisesti olisivat jonkin seurakunnan yhteydessä. Eri maista tulevia maahanmuuttajaryhmiä tavoitetaan ja kohdataan eri lähtökohdista.

Työllä on tulevaisuutta, siitä kertovat lisääntyvät yhteydenotot radio-ohjelmien kuuntelijoilta. Sähköisen viestinnän jatkuva kehitys mahdollistaa entistä monipuolisemman kristillisen lähetystyön.

– Murheitakin on. Monen kristinuskoon kääntyneen Pohjois-Afrikassa elävän elämä on vaikeaa. On pelkoa ja pettymyksiä läheisten taholta. Moni joutuu elämään piilossa.

PIIA LATVALA

Dynaaminen koulutus on teoriaa ja rukousta

Kristillisen perinteen vieraus haastaa sekä nuoret että koulutuksen Keltossa.

Inkerin kirkon seurakuntien määrä on lisääntynyt nopeasti aina 1990-luvun alussa tapahtuneesta kommunistisen järjestelmän sortumisesta lähtien. Kasvu on lisännyt koulutustarvetta. Kirkko haluaa kiinnittää huomiota myös seurakuntien sisäiseen, ”laadulliseen” kasvuun.

– Tämä heijastui työhömmme siten, että koulutusohjelmia oli uudistettava ja pidennettävä. Uudet työntekijäryhmät, kuten seurakuntien taloudenhoitajat ja kiinteistönhoitajat tarvitsivat lisäkoulutusta, koska kirkkojen toimintaa säätelevissä laeissa ja asetuksissa tapahtui paljon muutoksia, kertoo Tapio Karjalainen.

Hän on työskennellyt Venäjällä vuodesta 2000 alkaen Suomen Lähetysseuran Venäjän työalueen yhdyssihteerinä. Inkerin kirkon Teologisen instituutin vt. rehtorina Keltossa Karjalainen on toiminut syksystä 2001 alkaen.

”Kaikki seurakunnat elävät lähetystilanteessa.”

Inkerin kirkko tarvitsee työvoimaa ulkomailta, koska toiminta kasvaa nopeammin kuin resurssit sallisivat, kertoo rehtori Tapio Karjalainen.

Instituutti kouluttaa kaikki Inkerin kirkon työntekijäryhmät: papit, kanttorit, nuorisotyöntekijät, diakoniatyöntekijät ja pyhäkoulu-sihteerit. Lisäksi se järjestää erityiskoulutusta muun muassa seurakuntien kirjanpitäjille, kiinteistönhoitajille ja mediatyössä mukana oleville. Opiskelijoita Instituutissa on vuosittain parisensataa.

Millainen koulutus, sellainen kirkko

Inkerin kirkon teologisen instituutin työ on vuosien mittaan laajentunut. Koulutuskurssien määrä on lisääntynyt. Yksi pappiskoulutukselle asetetuista tavoitteista saavutettiin, kun Teologisen Instituutin teologian kandidaatin tutkinnolle myönnettiin kansainvälinen akkreditointi, eli kansainväliset toimintavaltuudet.

Uusin koulutusohjelma on nuorten lähetyskoulutus, joka aloitettiin tänä vuonna. Nuoret opiskelevat viikonloppuisin Keltossa. Jokaisen opiskelujakson jälkeen he lähtevät ”lähetysmatkalle” johonkin Inkerin kirkon seurakuntaan.

Myös muiden työalojen koulutuksessa halutaan kuljettaa teorian rinnalla käytännön tasoa.

– Lähdemme siitä, että kaikki seurakunnat elävät lähetystilanteessa. Haluamme, että punaisena lankana kaikkien oppiaineiden läpi kulkee lähetysnäky. Pappiskoulutukseen sisältyy erikseen kolme pitkää missiologian kurssia.

– Millaisia työntekijöitä koulutamme, sellainen on kirkko tulevaisuudessa, Karjalainen huomauttaa.

Palapeliuskonnollisuuden keskellä

Tapio Karjalaisen mielestä Venäjä ja Eurooppa ovat hyvin samankaltaisessa tilanteessa lähetystyön kannalta. Lähetystyö tapahtuu maan sisällä maantieteellisiä rajoja ylittämättä.

Euroopan maissa on eri uskontokuntien edustajia ja monet ovat menettäneen kosketuksensa kristinuskoon. Karjalainen huomauttaa, että ihmiset muokkaavat monista eri palasista itselleen sopivia uskontoja. Erityisesti nuoret ja opiskelijat luovat oman palapeliuskonnon.

”On puhuteltava
myös niitä, jotka eivät
enää tunne Kristusta.”

Kuva: SL:n kuva-arkisto

Nuorten lähetyskurssi tähtää vapaaehtoistyöhön Inkerin kirkossa.

– Evankeliumi on julistettava niille, jotka eivät vielä tunne Kristusta. Samalla on puhuteltava niitä, jotka eivät enää tunne Häntä. Tässä on jokaisen Euroopan maan kirkkoille paljon tehtävää.

Venäjällä yli 70 prosenttia kansasta sanoo olevansa ortodokseja. Monet eivät tästä huolimatta tunne Kristusta.

– Olla ortodoksi merkitsee monelle samaa kuin olla venäläinen. Ortodoksisuus on sidottu vahvasti kansallisuuteen.

Karjalaisen mielestä ihmiset Venäjällä ovat uskonnollisempia kuin Euroopassa. Hän näkee venäläisten keskuudessa paljon uskonnollista etsintää, erityisesti nuoremman polven ja koulutetun väestönsosan keskuudessa.

– Voimakkaimmin seurakunnat kasvavat tällä hetkellä Keski-Venäjällä, missä on paljon muslimeja ja sellaisia luonnonuskonnon harjoittajia, jotka eivät ole koskaan olleet ortodokseja.

Kuva: SL:n kuva-arkisto

Inkerin kirkon tulevaisuus. Isän sylissä vauva, joka kastettiin Kelton kirkossa vietetyssä jumalanpalveluksessa.

Missiologisessa ahdistuksessa

Inkerin kirkon teologisen instituutin koulutukseen hakeutuvat opiskelijat ovat olleet kristittyjä vain muutaman vuoden. Neuvostojen seurauksena heillä ei ole tukena pitkää kristillistä traditiota. Opiskeluajana heidän on omaksuttava nopeasti paljon teoreettista tietoa ja samalla myös kasvettava hengellisesti ja henkisesti. Koulutuksessa pyritään kiinnittämään erityistä huomiota opiskelijoiden hengellisen elämän hoitoon: rukoukseen, sielunhoitoon ja mentorointiin.

Myös paikallisten opettajien koulutukseen halutaan panostaa, sillä nyt Instituutin opettajista noin puolet on ulkomaalaisia.

Tapio Karjalainen uskoo Inkerin kirkon vahvistumisen jatkuvan. Lapsia, nuoria ja nuoria perheitä tulee jatkuvasti mukaan toimintaan. Koulutustarve tulee yhä kasvamaan.

– Kirkolla on taitava, hengellisesti viisas piispa ja hyviä työntekijöitä ja vastuunkantajia, mutta lisää tarvitaan.

– Inkerin kirkko elää missiologisessa ahdistuksessa. Työ on kasvanut nopeammin kuin resursit sallisivat, Karjalainen kertoo.

Kuva: SL:n kuva-arkisto

Inkerin kirkon Teologinen Instituutti kouluttaa kaikki kirkon työntekijäryhmät.

Nuorilla seurakunnilla ei ole varaa palkata omia työntekijöitä tai rakentaa ja ylläpitää kokoontumistiloja. Usein joudutaan turvautumaan ulkomailta tulevaan apuun.

– Avun rajat näyttävät nyt tulevan vastaan. Itsekannattavuuden kasvu on yksi kirkon avainkysymyksistä. Tärkeätä on, että kirkon missiossa määrällinen ja laadullinen kasvu ovat tasapainossa.

PIIA LATVALA

Eurooppaa kutsutaan uudistumaan ja seuraamaan Kristusta

SUOMI HOITAA PARHAILLAAN EU-puheenjohtajuutta. Kuluvan kauden 1.7. – 31.12.2006 tavoitteita on tarkasteltu myös ekumeenisesti kesällä ilmestyneessä dokumentissa *Suomen kirkot ja Suomen EU-puheenjohtajuus 2006*. Se antaa hyvän käsityksen kristillisille kirkkoille, seurakunnille ja jokaiselle kristitylle yhteisistä tehtävistä ja mahdollisuuksista. Tällöin perustana on Raamatun ja tunnustuksen lisäksi vuonna 2001 Euroopan kirkkojen hyväksymä *Charta oecumenica*. Sen mukaan kirkot haluavat sitoutua tukemaan Euroopan yhdentymistä kristillisen uskon pohjalta ja rakentaa inhimillistä, sosiaalisesti tietoisia Eurooppaa. Yhdessä halutaan työskennellä niin, että Euroopassa vallitsevat ihmisoikeudet ja kestävä rauha. Perustavina arvoina ovat oikeudenmukaisuus, vapaus, suvaitsevaisuus, osallistuminen ja solidaarisuus.

Molemmat dokumentit pitävät erityisen tärkeänä eri uskontojen kannattajien kohtaamista, eurooppalaista identiteettiä ja suvaitsevaisuutta, joka ei merkitse välinpitämättömyyttä. Näitä arkisia ja merkittäviä teemoja on työstänyt myös elokuussa Ranskassa pidetty Euroopan kolmas missiologian alan konferenssi, jonka näkökulma oli ajankohtaisesti *Eurooppa valistuksenajan jälkeen: uskallus tehdä lähetystyötä vielä keskeneräisessä Euroopassa*. Eurooppa-teema on esillä myös ensi vuonna, kun Romaniassa järjestetään Euroopan kolmas ekumeeninen yleiskokous. Sen otsikkona on *Kristuksen valo loistaa kaikille. Ykseyden ja uudistumisen toivo Euroopassa*. Näin siis monella taholla koetaan tarvetta selkeyttää yhdessä kirkkojen lähetystehtävää eurooppalaisessa kontekstissa. Laajentuvassa ja monikulttuurisessa Euroopassa tarvitaan ymmärrettävää ja Kristuksen seuraamiseen jokapäiväisessä elämässä kutsuvaa evankeliumin julistusta. Samalla laaja-alaista kristillistä palvelutoimintaa on kehitettävä ottamaan entistä harkitummin ja monipuolisemmin huomioon monien alakulttuurien ja ikäryhmien tarpeita.

Kristittyjen yhteistä työskentelyä edellyttäviä painopistealueita Suomen puheenjohtajakaudella ovat: Uskontojen kohtaaminen, eurooppalainen identiteetti ja suvaitsevaisuus. Euroo-

pan unionin arvoulottuvuus ja perustuslaillisen sopimuksen kohtalo jatkossa. Sosiaalipoliittiset kysymykset. Ihmiskaupan vastustaminen. Maahanmuutto- ja pakolaispolitiikka. Ympäristöpolitiikka.

On selvää, että näin laajoihin teemoihin syvennyminen rikastuttaa ja monipuolistaa seurakunnissa käytävää keskustelua oman kirkkomme lähetystehtävästä nykypäivän Euroopassa. Tarttukaamme nyt tähän erityiseen tilaisuuteen, jonka Suomen EU-puheenjohtajuuskausi meille lähetystyön näkökulmasta tarjoaa!

Intiassa on juuri vietetty merkittävää luterilaisen maailmanlähetysten 300-vuotisjuhlaa. Hallen pietismin innoittamat Bartholomaeus Ziegenbalg ja Heinrich Plütschau lähtivät Tanskan kuninkaan Fredrik IV ja Tanskan luterilaisen kirkon lähettämänä Intian itärannikolle Tranquebariin, jonne he saapuivat 9.7.1706. Tänäpäivänä intialaisten luterilaisten suuri ekumeeninen juhla kehottaa meitä Euroopassa olemaan jatkuvasti avoimia Kristuksen maailmanlaajan kirkon todellisuudelle ja monin tavoin vahvistamaan sen leviämistä.

TIMO VASKO
Dosentti, Kirkon lähetysteologi

Europa kallas till förnyelse och till att följa Kristus

FINLAND ANSVARAR som bäst för EU-ordförandeskapet. Målen för den pågående perioden 1.7-31.12.2006 har analyserats även ekumeniskt i dokumentet *Kyrkorna i Finland och Finlands EU-ordförandeskap 2006* som utkom på sommaren. Det ger en god uppfattning om de gemensamma överskådliga uppgifterna och även om möjligheterna för de kristna kyrkorna, församlingarna, för varje kristen. I tillägg till Bibeln och bekännelsen är grunden då *Charta oecumenica* som godkändes av Europas kyrkor år 2001. Enligt den vill man tillsammans såväl förbinda sig att stödja ett förenat Europa på den kristna trons grund som att bygga ett mänskligt, socialt medvetet Europa. Man vill tillsammans arbeta sålunda att mänskliga rättigheter och bestående fred råder i Europa. De grundläggande värdena är rättvisa, frihet, tolerans, medverkan och solidaritet.

Båda dokumenten anser det synnerligen viktigt att olika religioners anhängare möts, viktigt med europeisk identitet och tolerans, som inte är lika med likgiltighet. Dessa vardagliga och betydelsefulla teman har också bearbetats vid den tredje Europeiska konferensen inom det missiologiska området som hölls i augusti i Frankrike och vars synvinkel helt aktuellt var *Europa efter upplysningstiden: mod att missionera i ett ännu ofullständigt Europa*. Europa-temat är aktuellt även nästa år då Europas tredje ekumeniska generalförsamling ordnas i Rumänien. Rubriken för den är *Kristi ljus lyser för alla. Hoppet om enhet och förnyelse i Europa*. Sålunda upplevs på många håll helt tydligt behovet av klargöring av kyrkornas missionsuppgift i europeisk kontext. I ett utvidgat och mångkulturellt Europa behövs en förståelig förkunnelse som kallar till Kristi efterföljelse i det dagliga livet. Samtidigt måste ett kristet vittomfattande tjänsteutbud utvecklas till att mera reflekterat och mångsidigt beakta de många subkulturernas och åldersgruppernas behov.

De tyngdpunktsområden som förutsätts för de kristnas gemensamma arbetsfält under Finlands ordförandeskapsperiod är: Möten mellan

religioner, den europeiska identiteten och toleransen. Europeiska unionens värde dimension och det fortsatta ödet för det grundlagsenliga avtalet. Socialpolitiska frågor. Bekämpningen av människohandel. Invandrar- och flyktingpolitik. Miljöpolitik.

Det är klart att då man fördjupar sig i dessa omfattande teman berikar detta och gör den diskussion mångsidigare som förs i församlingarna om vår egen kyrkas mission i dagens Europa. Låt oss nu gripa tag i denna särskilda möjlighet som Finlands EU-ordförandeskapsperiod erbjuder oss ur missionens synvinkel!

I Indien har nyligen firats ett betydelsefullt 300-årsjubileum so gällde den lutherska världsmissionen. Bartholomaeus Ziegenbalg och Heinrich Plütschau åkte, inspirerade av pietismen i Halle, sända av Danmarks konung Fredrik IV och Danmarks lutherska kyrka till Tranquebar på Indiens västkust dit de anlände 9.7.1706. I dag uppmanar för sin del de indiska lutheranernas stora ekumeniska fest oss i Europa att ständigt vara öppna för Kristi världsvida kyrkas verklighet och att på många sätt stärka dess spridning.

TIMO VASKO

Docent, Kyrkans missionsteolog

ELRIM

Tutkimuksen kautta uskon ytimeen

Tutkimustyö auttaa lähettiä hyppäämään epäolennaisen yli.

Saksan Mannheimissa toimii ELRIM – *Evangelisch-Lutherisches Religionsinstitut Mannheim* eli Mannheimin evankelis-luterilainen uskontoinstituutti. Instituutin tehtävänä on perehtyä islamin olemukseen ja kouluttaa lähetystyöntekijöitä sen kohtaamiseen sekä avata uskontodialogeissa ja informaatiota jakaen kristillisen uskon kysymyksiä muslimeille. Instituutin tehtävänä on rohkaista ja opettaa – varsinkin saksalaisia – kirkkoja ja kristittyjä ottamaan vastuun kristillisestä todistamisesta muslimien parissa.

– Islamin tutkijana olen kiinnostunut islamista teologisesti, ”sisältä käsin”. Kulttuurisia tai poliittisia seikkojakaan ei tietysti voi rajata kokonaan pois islamin tutkimuksesta puhuttaessa, kertoo instituutin tutkimusjohtajana ja luennoitsijana työskentelevä Martti Vaahtoranta.

Eurooppa on kovaa maata

Tutkimustyö auttaa ymmärtämään islaminuskoa mutta johdattaa myös syvempään oman uskon ymmärtämiseen ja kokemiseen.

– Puhtaasti faktatasolla tutkimustyö voi auttaa lähetystyötä toimimaan todellisen eikä kuvitellun todellisuuden pohjalta. Se auttaa problematisoimaan ja erottelemaan esimerkiksi median tarjoamia yksinkertaistettuja kuvia islamista, Martti Vaahtoranta kertoo.

Tutkimustyössä hatarien yleistietojen tilalle on tullut faktoja, yleistyksistä monimutkaisia kysymyksenasetteluita, joistakin pelottavista varjoista valoisia, mutta usein myös valoisilta näyttävistä alueista tarkemmin katsoen pimeitä. Kristinuskon ja islamin suhdetta pohtiva tutkimustyö on auttanut hyppäämään epäolennaisen kysymysten yli.

– Parhaimmillaan se johdattaa myös Jumalan ja lähimmäisen luo, hyvällä omalla tunnolla oman uskon takana seisten.

Martti Vaahtoranta kertoo olevansa ensisijassa kristillinen lähetystyöntekijä. Sosiaalisesti ja kulttuurisesti ajatellen Euroopassa on hänen kokemuksensa mukaan helppoa elää ja työskennellä.

– Teologisesti ja hengellisessä mielessä työmme haasteet ovat kuitenkin hurjat ja menestyksen kokemukset harvinaisia. Tämä on kovaa maata.

Kuva: Antti Vaahtoranta

Martti Vaahtoranta työskentelee Saksassa Kansanlähetyksen lähettämänä.

Syyt tähän löytyvät hänen mielestään yhtäältä islamin olemuksesta, toisaalta Euroopan jälkikristillisestä tilanteesta. Vaikka tutkimukset puhuvat uskonnon merkityksen korostumisesta Saksassa, todellisuudessa niiden ihmisten osuus väestöstä, jotka kuuluvat sanan varsinaisessa mielessä kirkkoon eli ovat osa elävää jumalanpalvelusseurakuntaa, on jo kauan ollut laskussa.

– Elämme postmodernia aikaa. Ihmisille ajatus siitä, että ”minun totuuteni” pitäisi olla myös jonkun muun totuus, on vieras. Eettisesti painottunut ”ikään kuin”-kristillisyyksi ei ole omiaan tätä oiretta lievittämään, Vaahtoranta lataa.

Pyrkimys tarpeettomuuteen

ELRIM-instituutin toiminnan tavoitteena on turkinkielisen seurakunnan syntyminen. Yhteistyökumppaneiden löytäminen on kuitenkin vaikeaa.

– Työskentelemme sen hyväksi, että paikalliset kristityt ottaisivat vastuun työstämme. Tuloksia ei vielä paljonkaan näy. Jo siitäkin on kiitollinen, että joskus sanotaan että on hyvä, kun joku on ottanut tämän tehtävän niskoilleen.

ELRIM-instituutti edistää luterilaisen teologisen kirjallisuuden kääntämistä turkin kielelle

Islamin vahvistaessa asemiaan Euroopassa tarvitaan Vaahtorannan mielestä lähetystyötä, joka ei yritä kääntää muslimeja valistuneeseen "ikään kuin"-kristinuskoon.

– Sekä Euroopan itsensä että lähetystyön kannalta on tärkeää erottaa "kulttuuri" ja "usko" oikealla tavalla toisistaan. Tarkoitan sitä, että otamme Jumalan sanan tosissamme. Että todistamme elävästä, pyhästä Jumalasta, joka rakastaa syntisiä ja olemme itse osa elävää jumalanpalvelusseurakuntaa. Emme siis markkinoi muslimille kristillisiä ideoita, yhteiskuntamalleja emmekä ensisijaisesti myöskään moraalia, vaan ristiinnaulittua Kristusta.

Työn haasteet ovat valtavia ja kasvavat yhä.

Työn haasteet ovat valtavia ja kasvavat yhä. Resurssit ovat kuitenkin vaatimattomia.

– Toiveeni ja tavoitteeni on, että voisimme tehdä itsemme täällä tarpeettomiksi. Näen oman työni ELRIM-instituutin puitteissa suuntautuvan jopa ensisijaisesti saksalaiseen ympäristöön ja lähetystyöntekijöihin ja vasta toissijaisesti turkkilaisiin muslimeihin. Jos haluamme, että tšekäläiset muslimit saavat kuulla aitoa todistusta Kristuksesta, meidän on pakko voittaa saksalaiset kirkot, seurakunnat ja kristityt tähän työhön.

PIIA LATVALA

ELRIM-instituutin toimintaan voi tutustua osoitteessa www.elrim.org

ELRIM-instituutti on koulutus- ja tutkimuslaitos. Instituutin kirjasto kasvaa jatkuvasti.

Lähetystyö alkaa seurakunnasta

LÄHETYSTYÖ ON OLLUT viimeaikoina hyvin Kirkkohallituksen esityslistoilla. Täysistunto on saanut puhua ja ottaa kantaa siihen, miten yhteistyö kirkon lähetystyössä ja kansainvälisessä diakoniassa tulisi järjestää palvelemaan nykyistä paremmin seurakuntien toimintaa.

Konkreettisiin askeliin on vielä matkaa. Eteneminen tapahtuu varovaisesti, ymmärrettävästä syystä. Lähetysten hahmottaminen koko kirkon ja seurakuntien vastuulla olevaksi tehtäväksi ja siitä seuraava toiminta edellyttävät uutta ajattelua, jota päätöksistä vastuuta kantavien on samanaikaisesti sisäistettävä.

Kirkkohallituksen keskusteluissa on todettu strategian tarve kirkon lähetystehtävässä. Se tarkoittaa paluuta alkuperäiseen lähtökohtaan kaksikymmentä vuotta jatkuneessa kehittämisprosessissa. Silloin kirkolliskokouksen valiokuntatyöskentelyssä ikävöitiin kirkolle yhtä ja kattavaa strategiaa ja kokonaissuunnitelmaa.

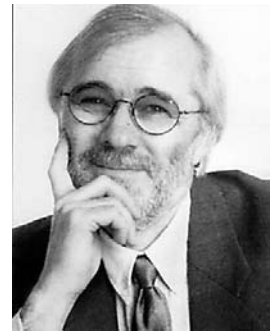
Pitkään on ajateltu sellaiseen työhön tarvittavan riittävän laajapohjainen ja riittävällä mandaatilla toimiva foorumi, jossa kirkon lähetysjärjestöt pääsisivät (ja joutuisivat!) yhdistämään asiantuntemuksensa, kokemuksensa ja resurssinsa seurakuntien kanssa kirkon mission hyväksi. Sellaisen aikaansaaminen näyttää olevan osoittautumassa ylivoimaisen vaikeaksi. Strategiatyöskentelyn on onnistuttava olemassa olevilla rakenteilla.

Toisaalla tässä lehdessä olevat kansliapäällikön ajatukset lähetystyön strategiasta tuntuvat siinä mielessä hyviltä, että lähtökohtana on seurakunta. Koska lähetystehtävä alkaa kotiovelta, voisi strategian hahmottaminenkin alkaa seurakunnan toiminnasta.

Kirkkohallituksessa on työn alla vuoteen 2015 ulottuvan strategian laatiminen koko kirkolle. Työlle asetettu takaraja on ensi vuoden lopussa. Tuntuu luonteelta ja tärkeältä, että jotakin kirkkohallituksen peräänkuuluttamasta lähetystyön strategiasta tulisi kirjoitetuksi siinä yhteydessä.

TÄMÄN LEHDEN MUKANA on kyselylomake lukijatutkimusta varten. Toivon, että mahdollisimman moni teistä antaa yhteisen asian hyväksi ne minuutit, jotka lomakkeen täyttäminen ja lähettäminen vaatii. Tarkoituksena on, että lehtemme palvelisi lukijoitaan aina vain paremmin ja sen sisältö vastaisi teidän odotuksianne ja tarpeitanne.

Siirtyessäni tämän lehden tekijästä sen lukijaksi kiitän teitä, hyvät työtoverit, kuluneista 14 vuodesta ja toivotan hyvän Jumalan siunausta kaikkeen elämäänne ja työhönne.

HANNU PAAVOLA

Kirkko tarvitsee lähetysstrategian

Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa on rakennettu lähetysjärjestöjen ja Kirkon Ulkomaanavun yhteistyötä jo yli 20 vuotta. Kansliapäällikkö Risto Junttilan kanssa keskustellessa käy ilmi, että palapelin kokoaminen on vasta alussa: avoimia kysymyksiä on edelleen enemmän kuin valmiita vastauksia.

Suomessa lähetysjärjestöt ovat perinteisesti tehneet kirkon lähetystyötä. Lähetystyö on uudelle vuosituhatluvulle tullessa muuttunut aiempaa enemmän kirkkojen väliseksi yhteistyöksi. Paikalliset kirkot ja seurakunnat ovat yhä suuremmassa määrin itse alkaneet hoitaa kansainvälisiä tehtäviä yhteistyöprojektien muodossa.

– Lähetysajattelu pitäisi juurruttaa seurakuntiin ja seurakuntalaisiin. Seurakunta on lähetystyön perusyksikkö, ei vain toiminnan tai järjestöjen rahoittaja, kansliapäällikkö Risto Junttila sanoo.

Järjestöjen toimintavapaus on vahvuus

Kirkkohallituksen täysistunto kävi kesäkuun alussa lähetekeskustelun lähetystyöstä, yhteistyöstä ja toimintatavoista kirkon ja lähetysjärjestöjen kesken sekä Kirkon Ulkomaanavun säätiön (KUA) asemasta kirkon lähetystyössä ja kansainvälisessä diakoniassa. Teologian tohtori Jaakko Ripatin viime syksynä valmistuneessa Lähetettynä kirkossa-selvityksessä hahmotellaan toimintarakennetta, jossa lähetysjärjestöt ja Kirkon Ulkomaanapu säilyisivät itsenäisinä organisaatioina, mutta sitoutuisivat noudattamaan kirkon yhteistä lähetysstrategiaa ja toimimaan seurakuntien ja hiippakuntien kanssa yhteisten periaatteiden mukaisesti.

Alustavasti on keskusteltu lähetystyön toimikunnan kokoamisesta yhteistyöelimeksi ja lähetysstrategiaa hahmottelemaan. Risto Junttila pohtiikin kuumeisesti, miten esimerkiksi tästä toimikunnasta muodostuisi koko kirkon tasolla keskusteleva ja toimiva foorumi, johon kaikki lähetysjärjestöt ja kirkon hallinnolliset tasot voisivat sitoutua.

Junttilan mielestä eräs koko kirkon lähetystyön ja kansainvälisen diakonian järjestämisestä koskeva kysymys liittyy toimintamahdollisuuksien kirjaamiseen.

Risto Junttila toivoisi nuorista uusia lähetysaktiiveja.

– Kaikki lähetysjärjestömme ovat historiallisen kehityksen tuloksena edelleen rekisteröityjä yhdistyksiä. Niiden ei tarvitse toimia julkisyhteisöinä, tässä tapauksessa kirkolta, vaadittujen pelisääntöjen mukaan. Kirkon Ulkomaanapu on säätiö ja näin hyvin itsenäinen ja vapaa toimija. Tässä siis kohtaa kolme erilaista, itsenäistä hallintorakennetta, Junttila hahmottelee.

– Lähetysjärjestöillä ja KUA:lla on sellainen toimintavapaus, mitä kirkko julkisyhteisönä ei voi toteuttaa. Se on voimavara, jota ei haluta hukata.

Lähetys ja diakonia täydentävät toisiaan

Lähetystyön suunta on viime vuosikymmeninä vaihtunut niin, että enää ei olla liikkeellä vain kristillisiltä alueilta ei-kristillisille. Lähetystyö tapahtuu kaikkialta kaikkialle, avautuen jo kotiovelta.

– Kaikkia seurakuntalaisia tulisi koskettaa kysymys lähetystyöstä omalla reviiirillä. Miten minä elän kristittyinä kotipiirissäni, naapurustossani tai

”Miten minä
elän kristittynä koti-
piirissäni,
naapurustossani tai
työpaikallani?”

työpaikallani? Mitä hyvää se saa aikaan? Miten sen hyvän voisi viedä kaikkialle maailmaan?

– Tämän kautta voidaan lähteä miettimään organisaatioita. Miten tehdä tarkoituksenmukaisesti se työ, mikä pitää tehdä? Miten palvella kirkkoa? Junttila kyselee.

Lähetystyön suunnan ja muodon muutos vaikuttaa myös lähetysjärjestöjen asemaan suhteessa kirkkoon ja kansainväliseen diakoniaan. Risto Junttila huomauttaa, että Suomen Lähetysseuraa ja Suomen Piipaseuraa lukuun ottamatta lähetysjärjestöt ovat herätysliiketaustaisia, Kirkon Ulkomaanapu ei nimestään huolimatta ole kirkon sisäinen toimintaelin.

– Miten tässä kuvioissa järjestöjen oma, kotimaassa tapahtuva niin sanottu herätysliiketoiminta sovitetaan lähetystyön kokonaisuuteen? Mikä sen rooli on? Miten se on sopusoinnussa koko kirkon mission kanssa? Junttila esittelee avoimia kysymyksiä.

Seurakunnissa sen sijaan tulisi Junttilan mielestä pystyä näkemään lähetys ja diakonia toisinaan palvelevina työmuotoina, yhden kokonaisuuden kahtena eri piirteenä.

– Lähetys ja diakonia eivät ole erillään toisistaan tai keskenään vastakkaisia toimintamuotoja. Molemmat ovat osa kokonaisvaltaista missioaarisuutta.

Katse lähetyskasvatukseen

Lähetettynä kirkossa -selvityksestä antamissaan lausunnoissa lähetysjärjestöt, KUA, tuomiokapitulit ja kirkon keskushallinto ovat hyväksyneet yksimielisesti näkemyksen, että lähetystyö perustuu Raamattuun ja on koko kirkon yhteinen tehtävä.

– Kaikki tahot ovat ilmaisseet halunsa tehdä yhteistyötä. Olemme suurien, mutta yhteisten haasteiden edessä, Junttila kertoo.

Tällä hetkellä hän pitää tärkeimpänä toimivan lähetysstrategian laatimista, rakenteiden pohtiminen on vuorossa myöhemmin. Organisaatioita ei perusteta niiden itsensä vuoksi.

– Ensin luodaan koko kirkon lähetysstrategia, jonka kaikki osapuolet pystyvät hyväksymään.

Kuva: Ilkka Kastelehti/SANS An kuva-artisti

Seurakunta on lähetystyön perusyksikkö, Junttila muistuttaa. Kuva Hyvinkään kirkosta

Tämän jälkeen luodaan strategiaan sopiva, työn tekemistä palveleva organisaatio.

Vielä tässä vaiheessa Risto Junttila myöntää olevansa haluton määrittelemään tarkemmin strategian suuntaviivoja. Sen sijaan hänellä on selvä näkemys siitä, mikä olisi tärkeää juuri nyt.

– Kirkon eri tasoilla, mutta kenties ehkä eniten paikallisseurakunnissa tulisi nyt keskittyä lähetyskasvatukseen. Jos siihen ei nyt kiinnitetä huomiota, lähetyspiirit ja -aktiivit lakkaavat toimimasta, koska osallistujat ovat pääasiassa jo iäkkäämpää väkeä.

– Esimerkiksi kuluneen kesän lähetysjuhilla oli nuoria huikeasti. Miten heidät saataisiin mukaan myös omien seurakuntien toimintaan ja lähetysaktiiveiksi? Jos nyt ei pidetä huolta lähetyskasvatuksesta, tulee toimintaan jossakin vaiheessa suuri aukko! Toisaalta, täytyy aina luottaa siihen, että Jumala pitää loppukädessä huolen työläisistään, Junttila hymyilee.

– Tärkeintä on, ettei tätä palapeliä kootessa hukata ihmisten aitoa, todellista ja korvaamatonta lähetysinnostusta, kansliapäällikkö summaa.

PIIA LATVALA

Missionaarisen seurakunnan

Haasteena on kohtaaminen

Ollakseen uskollinen olemukselleen kirkko ei voi tyytyä olemaan – Matti J. Kurosen sanoin – ”kristillisen uskon ja elämän muistosäätiö, joka luulee itseään kirkoksi”. Tavoitteenamme tulee olla yhteisö, joka luo tulevaisuuttaan eikä puolusta menneisyyttään.

Kirkon viimeisimmän nelivuotiskertomuksen *Kirkko muutosten keskellä* mukaan suomalaisten myönteisyys kristillisiä kirkkoja kohtaan on lisääntynyt. Meille kirkon työssä oleville tämä asennemuutos on näkynyt siinä, että kirkon asema yhteiskunnassa on vahvistunut viime vuosina. Ovet ovat avoinna moneen suuntaan, kirkolla on kysyntää.

Samaan aikaan on kuitenkin tapahtumassa aivan päinvastainen suuntaus suhteessa kirkkoon. Ristiriitaista kirkon arvostuksen kasvun kanssa on se, että kuitenkin yhä useampi ihminen on viime vuosina eronnut kirkosta. Kirkkoa arvostetaan, mutta siihen ei haluta kuulua – jos asian yksinkertaistaa.

Postmoderni aika on haasteellinen kaikille instituutioille, ei yksin kirkolle. Usko persoonalliseen kristinuskon Jumalaan on muuttumassa uskoksi ihmistekoiseen, privatisoituneeseen Jumalaan tai hämärtyvässä mitään merkitsemättömäksi agnostisismiksi. Institutionaalinen kirkkoon sitoutunut uskonnollisuus heikentyy.

Kirkon hengellinen haaste

Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisema kirja *Moderni kirkkokansa* tuo esille, kuinka uskonnollisuus ja uskonnolliset tarpeet eivät ole kadonneet Suomesta. Miten voisimme etsiä ja kohdata tämän ajan ihmisiä kirkon työssä? Kykeneekö kirkko vastaamaan aikamme ihmisten uskonnolliseen etsintään? Karkottaako jo yksin ”kirkon kieli” ihmisiä hengellisen elämän ääreltä? Onko meillä herkkyyttä kuulla ihmisten hengellisiä tarpeita? Löydämmekö tapoja, joilla vastata nykyihmisen uskonnollisuuteen?

Kirkon tehtävänä on mahdollistaa ihmiselle pyhän Jumalan kohtaaminen. Kirkon ensisijainen tehtävä on hengellinen ja sen odotetaan vastaavan jäsentensä hengellisiin tarpeisiin. Mutta miten kirkko kykenee vastaamaan maallistuneen nykyihmisen odotuksiin, kun kirkko on hänelle vain kulttuurinen ilmiö?

Olennaista kirkolle on, että se on uskollinen sanomalleen, lähettäjälleen ja hänen antamalleen tehtävälle. ”Kirkko olkoon kirkko”, vanhaa Life and Work –konferenssin iskulausetta

Seurakunta kokoontuu ehtoolliselle Hyvinkään kirkossa

muistaen. Tämä johtaa väistämättä jatkuvassa jännitteessä elämiseen.

Ihmisten hengelliset odotukset ovat erilaisia ja joskus keskenään ristiriitaisia. Yhä tärkeämmäksi on kuluvalle vuosikymmenellä tullut yksilöllisyyden ja yhteisöllisyyden välinen suhde. Kirkon tulisi kyetä yhdistämään uskosta, traditiosta ja kirkon olemuksesta nouseva yhteisöllisyys nykyihmisen yksilöllisyyden tarpeeseen, myös hengellisessä elämässä. Post-moderni valintamyymläuskonmallisuus on kirkolle vaikea, mutta evankeliumille se ei ole sen kummempi kuin muutkaan uskonnot. Yksilön kannalta kyse on yhteyden syntymisestä Jumalaan ja hänen kirkkoonsa.

Kohtaaminen on keskeistä

Kirkkomme on hahmottanut tulevaisuuden strategiaansa vuoteen 2010 *Läsnäolon kirkko* –mielentilässä, jossa painotetaan henkilökohtaista kohtaamista. Kirkon viestintästrategia *Vuoropuhelun kirkko* nostaa esille henkilökohtaisen vuorovaikutuksen merkityksen.

Vaikuttavuudessaan mikään media ei voita henkilökohtaista viestintää. Ihmiset päättävät pitkälti omien kokemustensa ja kohtaamistensa pohjalta, mistä uskossa ja kristittyinä elämisessä on kyse ja millainen kirkko on. Jokaisen kohtaamisen perusteella käsitys joko vahvistuu tai muuttuu. Käsitys rakentuu siitä, mitä kirkon jäsenet tekevät, miltä he näyttävät, mitä sanovat, miten he kohtaavat muita. Jokainen kirkon jäsen siis viestii omalla paikallaan.

Meidän tulisi kirkossa ennen kaikkea kyetä tukemaan ja vahvistamaan niitä tilanteita, joissa kohdataan ihminen henkilökohtaisesti. Tämä koskee jokaisen kirkon edustajan toimintaa, on kyse sitten työntekijästä, luottamushenkilöstä tai seurakuntalaisesta. Läsnäolon kirkko toteaa: ”Vuorovaikutus henkilökohtaisella tasolla on kirkon elämän perusta.”

On etsittävä uutta

Kirkolla on työssään paljon toiminnallisia vahvuuksia, tärkeimpinä kirkolliset toimitukset

Postmoderni aika on
haasteellinen kaikille
instituutioille, ei yksin
kirkolle.

sekä lapsi- ja nuorisotyö. Niiden ja monien muiden vahvuuksien merkitystä ei voi väheksyä ja siksi seurakuntien normaali perustyö on hoidettava hyvin. Esimerkiksi diakoniatyöllä on ollut monille ihmisille erittäin suuri merkitys.

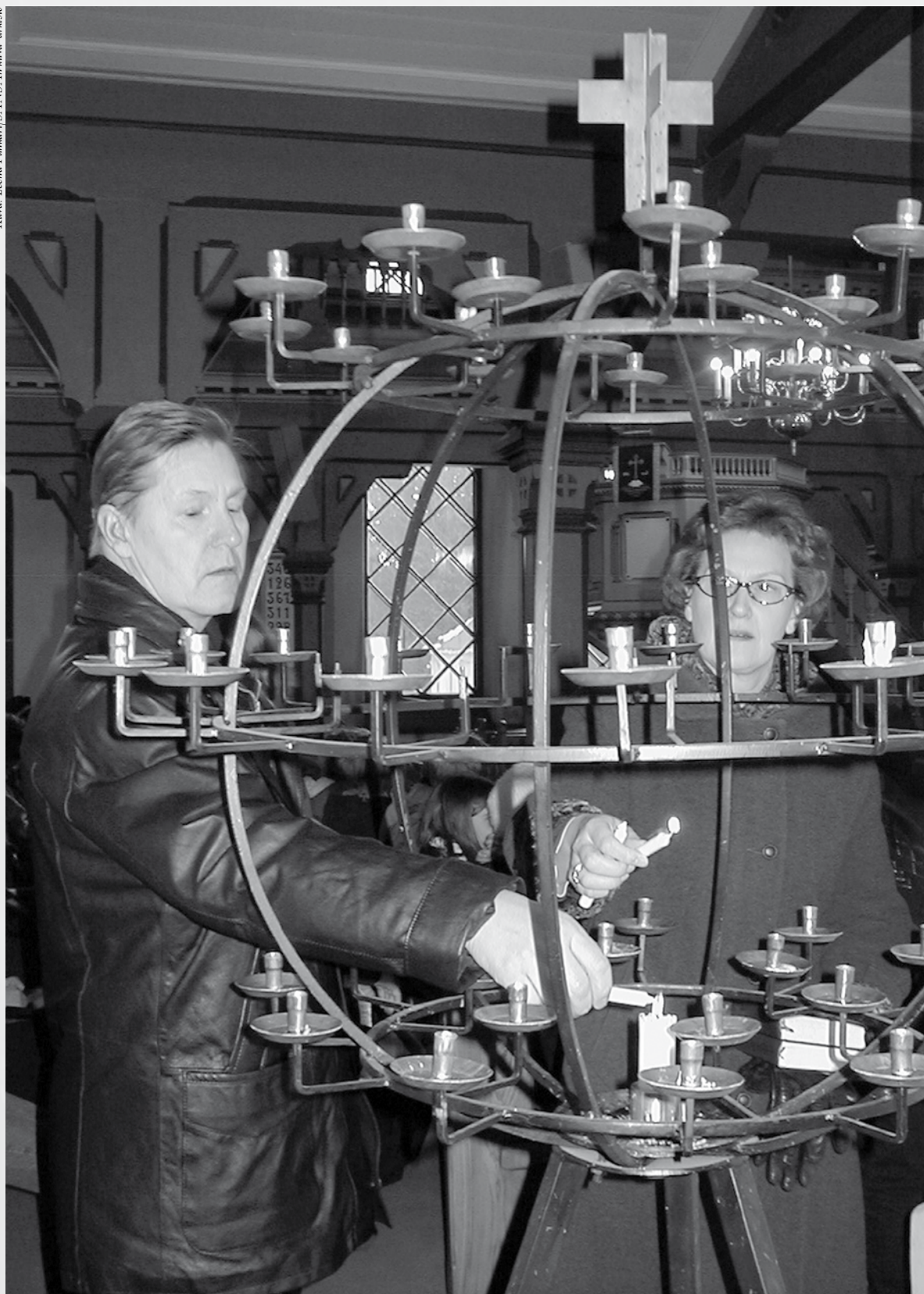
Tämän rinnalla on elintärkeää etsiä uutta. Nyt näen suurimpana toiminnallisena haasteena etsiä kaupunkilaiseen ja nuorten aikuisten elämäntapaan sopivia seurakuntaelämän ja kohtaamisen muotoja, asuuhun suomalaisista jo yli 80 prosenttia taajamissa. Samoin on olennaisen tärkeää se, miten kirkko pitää yhteyttä jäseniinsä. Mielestäni seurakunnat eivät ole oikealla tavalla oivaltaneet esimerkiksi muuttaneiden kohtaamisen merkitystä.

Vuosittain seurakunnasta toiseen on muuttanut tällä vuosikymmenellä yli 300 000 henkilöä. Seurakuntien tavat kohdata muuttaneita vaihtelevat suuresti. Onko kirkolla sijaa muuttaneiden elämässä riippuu paljolti siitä, miten seurakunta ottaa uudet jäsenensä vastaan.

Vahvuuksien kääntöpuolia

Kirkolla on paljon vahvuuksia, joista saamme olla kiitollisia. Ne saattavat kuitenkin kääntyä heikkouksiksi, mikäli ne tuudittavat meidät tilanteen helppouteen ja itsestäänselvyyteen. Tällainen heikkoudeksi kääntyvä vahvuus liittyy seurakuntarakenteeseen ja työotteeseen. Seurakuntien toiminta ja talous on rakennettu säilyttämistä varten.

Yrity maailmasta otetut esimerkit ovat seurakuntaelämässä usein ongelmallisia, mutta kysyä voi, minkä verran käytämme työvoimaresursseja tai taloudellisia resursseja vaikkapa jäsenyyttä tukevan toiminnan ”tuotekehittelyyn” tai kirkkoon kuulumattomia tavoittamaan työhön? Tosiasiassa esimerkiksi Suomessa on noin 700 000 uskontokuntiin kuulumatonta asukasta. Minkä verran seurakunnissa käytetään voimavaroja heidän tavoittamiseen? Sen sijaan tiedämme, että vanhojen rakennusten ja muiden korvaamattomien kulttuuriaarteiden suojeluun käytämme kyllä resursseja. En halua asettaa näitä vastakkain, mutta säi-

Kirkkomatkalla voi sytyttää kynttilän lähetyskynttelikköön.

"Olemaista kirkolle on, että se on uskollinen sanomalleen ja lähettäjälleen."

lyttävästä ja ylläpitävästä toimintakulttuurista pitäisi päästä uudenlaiseen tavoittavaan ja misionaariseen työnäkyyn.

Toinen vahvuus liittyy työntekijävaltaisuuteen. Työntekijöiden määrä ja monipuolisuus kirkossamme on kansainvälisesti ainutlaatuisia. Se on kiitoksen aihe. Mutta onko käynyt niin, että kun ammattitaitoisia työntekijöitä on niin paljon, seurakuntalaiset ovat delegoineet kristittynä olemisen aktiivisen ulottuvuuden työntekijöille? Emme enää oikeastaan tarvisikaan seurakuntalaisia, vaan kirkko kykenisi aivan hyvin työllistämään työntekijänsä, kunhan vain veronmaksajia olisi.

Mutta entä sitten, kun seurakuntalaiselle ei riitä enää se, että hän maksaa jäsenmaksunsa? Olemmeko luoneet Kristuksen ruumiista, jossa kaikilla on oma paikkansa ja tehtävänsä, yhteiskunnan uskontohuoltolaitoksen, josta ostetaan erilaisia uskonnollisia palveluja ammatilaisilta kilpailukykyiseen hintaan, tai etsitään palvelut sieltä, mistä ne saadaan halvemmalla? Mutta tiedämmekö edes, mitä seurakuntalainen tarvitsee – siis tarvitsee, ei, mitä hän haluaa. Ja mihin kirkon jäsentä tarvitaan seurakunnassa? Onko hän tärkeä kirkolle vai kokeeko hän olevansa yhdentekevä?

SEPPÖ HÄKKINEN

Kirkkoneuvos, kirkkohallituksen toiminnallisen osaston johtaja, evankelioimistyön toimikunnan puheenjohtaja

On elintärkeää
etsiä uutta.

Kirjoitus on lyhennelmä KLK:n ja hiippakuntien lähetys-sihteerien tapaamisessa 28.9.2005 pidetystä alustuksesta.

Kirjallisuutta

Kirkko muutosten keskellä. Suomen evankelis-luterilainen kirkko vuosina 2000-2003. Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisuja 89. Jyväskylä 2004.

Kimmo Kääriäinen, Kati Niemelä, Kimmo Ketola: *Moderni kirkkokansa.* Suomalaisten uskonnollisuus uudella vuosituhannella. Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisuja 82. Jyväskylä 2003.

Vuoropuhelun kirkko. Suomen ev.lut. kirkon viestintästrategia 2004-2010. Suomen ev.lut. kirkon keskushallinto. Sarja C 2004:4.

Läsnäolon kirkko. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon missio, visio ja strategia 2010. Kirkon keskusrahastoin rahoittaman toiminnan painopisteet. Suomen ev.-lut. kirkon keskushallinto. Sarja C 2002:5.

Kohti näkyä. Pienryhmän osallistujan opas. Opas rukoukseen, raamatuntutkisteluun ja kohtamiseen. Kirkkohallitus 2005.

Kohti näkyä -aineisto kohtaamisen tueksi

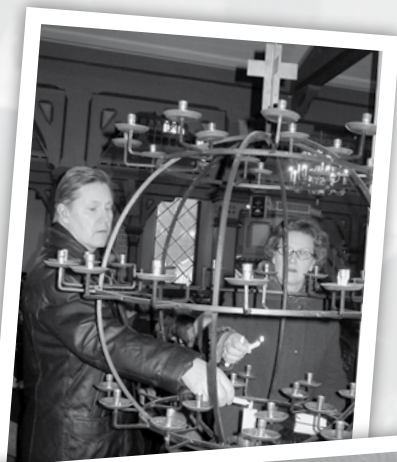
Kirkkohallituksen evankelioimistyön toimikunta julkaisi vuosien 2005–2006 aikana *Kohti näkyä*-aineiston seurakuntien tueksi kohtaamisen, vapaaehtoistyön ja seurakuntalaisen varustamisen asettamiin haasteisiin.

Malli materiaaliin saatiin Yhdysvalloista. Evangelical Lutheran Church in American kirkolliskokous hyväksyi vuonna 2003 Sharing Faith in a New Century-strategian. Tähän ELCA:n viralliseen evankelioimisstrategiaan liittyy materiaalia, jonka evankelioimistyön toimikunta totesi käyttökelpoiseksi suomalaisessa kontekstissa. Toward a Vision for Evangelism-materiaali päätettiin julkaista ELCA:n luvalla suomeksi.

Kohti näkyä -aineiston tarkoituksena on auttaa seurakuntalaisia toimimaan seurakunnassa ja omalla palvelupaikallaan niin, että he voisivat vastata Jeesuksen kutsuun seurata häntä. Materiaali tarjoaa mahdollisuuden perehtyä evankelioimisen raamatullisiin perusteisiin, pohtia omaa paikkaa kirkossa ja kirkon työn kokonaisuudessa, soveltaa opittua käytäntöön ja toimia yhdessä muiden seurakuntalaisten kanssa.

Aineisto perustuu pienryhmätyöskentelyyn ja siihen kuuluu pienryhmän osallistujan opas ja ohjaajan opas. Aineisto opastaa ryhmän jäseniä askel askeleelta lähetyskäskystä käytännön toimintaan, konkreettisen evankelioimistyön suunnitelman laatimiseen. Jokaisessa tapaamisessa tutkitaan aiheeseen liittyviä raamatunkohтия ja keskustellaan kysymyksistä henkilökohtaisesta näkökulmasta. Aineiston pyrkimyksenä on myös vahvistaa seurakunnan jäsenyyttä.

Kohti näkyä -aineisto on maanläheinen ja kytkee yhteen rukouksen, raamatuntutkistelun ja seurakuntatyön suunnittelun. Olennaista on juuri liittyminen seurakunnan elämään ja suunnitteluun. Strategia ja materiaali ei siis johda ”villiin” evankelioimiseen. Liikkeelle ei lähdetä hallinnosta tai rakenteista, vaan rukouksesta ja Raamatusta.

Eurolähetysten aikaa

Istun pilkkopimeässä yössä betonilaatoitetulla karulla pihalla, Khartumin taivaan alla. Ympäriini on parikymmentä papiksi opiskelevaa nuorukaista ja useita diakoniseen työhön aikovia perheenjäsenineen. Vietämme lähtöjuhlaa. Olen palaamassa yhdeltä monista kuukauden mittaisista luentomatkoistani. Sudanin rutiköyhiin oloihin nähden läksäiset ovat tarjoiluiltan ylenpalttiset. Suurinta herkkua on kuitenkin syvä uskonyhteys, yhteinen luottamus Raamattuun Jumalan sanana, sekä nykyään perin harvinaiseksi käynyt aito kristillinen rakkaus.

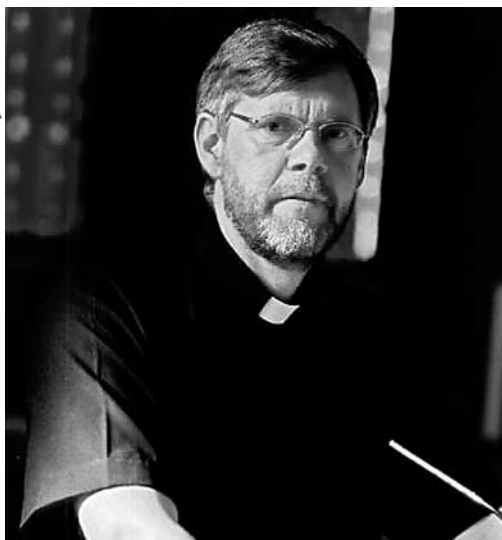
Koska lentokoneeni lähtöaika sijoittui varhaisaamuyöhön, juhlaa jatkettiin letkeästi pikukutunneille saakka. Puheita pidettiin runsaasti. Vieraalta odotetussa lähtö- ja kiitospuheessani visioin lähetystyötä Euroopassa: ”Toivon, että saisimme teistä sudanilaisista lähetystyöntekijöitä Suomeen.” Noiden sanojen aiheuttama hämmästykseni oli silminnähävän suuri. Yksi oppilaistani purki hämmennystään toteamalla: ”Mitä meillä köyhillä sudanilaisilla voisi olla annettavaa teille sinne rikkaaseen Eurooppaan ja Suomeen?” Tästä kehkeytyi mielenkiintoinen keskustelu. Sanoin olevan totta, että meillä on miltei kaikkea, muun muassa upeita kirkkorakennuksia ja toimitiloja, mutta vetosin heihin: ”Tuokaa meille aito luottamuksenne Jumalaan ja hänen Sanaansa! Me olemme suurelta osin kadottaneet tämän, mutta teillä koetusten koulussa olevilla sitä on vaikka muille jakaa.”

Kolmen vuoden ajan olen saanut tutustua ”rapakon” takaiseen lännen kristillisyyteen Kanadassa ja katsella myös takaisin kotirannoille uudelta näköalapaikaltani. Tottahan toki on mieleen noussut monia metodisia ideoita lähetystyön tehostamiseksi uusien kansainvaellusten ja uskonnollisen myllerryksen keskellä Euroopassa. Kuitenkin aina uudestaan olen joutunut palaamaan kristillisen lähetystyön lähtökohtaan ja syvimpään olemukseen: Ennen kaikkea pidettäköön kiinni siitä, että Kristuksen ristin ja ylösnousemuksen sovitusnoma julistetaan

rajoituksetta kaikille, koska muuta pelastusmahdollisuutta ei ole. Metodit ja systeemit katoavat, mutta Jumalan ilmoitus pyhässä Raamatussa, pysyy iankaikkisesti.

Tämän päivän lähetystyön ongelma ei ole siinä, että meillä olisi liian vähän komiteoita, kokouksia, asiakirjoja, esitteitä tai mietintöjä. Sen sijaan on kysyttävä, onko meillä enää aidosti hätä ihmisieluista? Uskommeko yhä ihan oikeasti, ettei ole muuta nimeä, kuin Jeesuksen Vapah-taja-nimi, jossa pelastutaan? Lähetystyössä niin Euroopassa kuin muuallakin maailmassa on huutava tarve pelastuksen evankeliumin julistamiseen syttyneistä sydämistä, joille Kristuksen nimen tunnustaminen on apostolien tavoin suuri etuoikeus niin myötä- kuin vastamäessä: ”Niin opetuslapset lähtivät pois neuvostosta iloissaan siitä, että olivat katsotut arvokkaiksi kärsimään häväästystä Jeesuksen nimen tähden. Eivätkä he lakanneet, vaan opettivat joka päivä pyhäkössä ja kodeissa ja julistivat evankeliumia Kristuksesta Jeesuksesta.” (Apt. 5: 41–42)

Kuva: Jaakko Ketomäki

PEKKA HUHTINEN

Lähetysjohtaja, Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys

Vastaanottaja
maksaa
postimaksun

Kirkkohallitus

KLKky

Tunnus 5006708

00003 Vastauslähetys

Kirkkomme lähetys – Vår kyrka

Kirkkomme lähetys on ilmestynyt jo pitkään nykyisen muotoisena. Haastamme sinua arvioimaan, millainen l

1. Olen

- ☐ seurakunnan lähetyssihteeri
- ☐ pappi
- ☐ muu seurakunnan työntekijä, olen
- ☐ lähetysjärjestön työntekijä, olen
- ☐ lähetti
- ☐ luottamushenkilö
- ☐ opettaja
- ☐ opiskelija, ala:
- ☐ seurakuntalainen
- ☐ muu, mikä

2. Mistä sait lehden?

- ☐ saan lehden työhöni liittyen
- ☐ seurakunnasta
- ☐ opettajalta
- ☐ muualta, mistä?

Onko lehti helposti saatavilla? Perustele.

3. Lehti on minulle...

- ☐ välttämätön
- ☐ tarpeellinen
- ☐ yhden tekevä
- ☐ hyödyllinen
- ☐ jotain muuta

Perustele?

4. Mielestäni lehti on...

- ☐ ajankohtainen
- ☐ asiantunteva
- ☐ informatiivinen
- ☐ uusia ideoita tarjoava
- ☐ helppolukuinen
- ☐ syvällinen
- ☐ uskottava
- ☐ kuiva
- ☐ vaikeaselkoinen

Jotain muuta, mitä?

5. Arvioi kouluarvosanoja 4-10 (4=alhaisin, 10=korkein) käyttäen lehden sisältöä seuraavilta osin:

- ☐ lehden jutut
- ☐ lehden ulkoasu yleensä
- ☐ lehden kuvat

Perustele?

as mission LUKIJAKYSELY 2006

ehdi se tällä hetkellä on. Voit auttaa meitä tekemään lehteä, joka on entistä kiinnostavampi ja luettavampi!

6. Mikä juttu/teema on jäänyt Kirkkomme lähetys – Vår kyrkas mission lehdestä erityisesti mieleesi? Mikäli mahdollista mainitse myös lehden numero.

7. Lehdessä tulisi olla enemmän...

- ☐ henkilöhaastatteluja
- ☐ tietoa seurakuntien lähetystyöstä
- ☐ tietoa lähetystyöstä ja kirkkoista maailmalla
- ☐ uusia näköaloja avaavia artikkeleita
- ☐ ammatillisesti syventäviä artikkeleita
- ☐ hartauskirjoituksia
- ☐ kevyempiä kirjoituksia
- ☐ runoja
- ☐ kirjaesittelyjä
- ☐ tilastoja
- ☐ kuvia
- ☐ väriä
- ☐ muuta, mitä?

8. Mitä aiheita toivot käsiteltävän Kirkkomme lähetys – Vår kyrkas mission –lehdessä?

9. Muut terveiseni lehden kehittämiseen:

10. Olen valmis avustamaan lehteä

- ☐ kirjoituksilla ☐ kuvilla

Nimi:

Osoite:

Seurakunta:

Sähköposti:

Ikä:

Sukupuoli

- ☐ mies ☐ nainen

Kyselylomakkeen voi palauttaa myös nimettömänä.

Palauta kysely lokakuun loppuun mennessä. Palauttaminen käy helposti irrottamalla tämä aukeama lehdestä ja teippaamalla leveät reunat yhteen niin, että palautusosoitteen postitusmerkinnät jäävät näkyviin. Kirkon lähetystyön keskus maksaa postimaksun. Voit palauttaa kyselyn myös faxilla numeroon 09-1802 436. Voit vastata kyselyyn myös internetissä osoitteessa <http://www.evl.fi/kkh/kuo/klk/julkaisut/lukijakysely.html>

Kiitos!

Vastanneiden kesken arvomme kirjapalkintoja!

Monet uskot ja oikea usko

PAVALIN KERROTAAN joutuneen Ateenassa ”kuuhuksiin”, kun hän näki joka puolella kaupunkia epäjumalankuvia (Apt. 17:16). Paavalin mielestä ateenalaiset totisesti pitivät tarkkaa huolta jumalien palvonnasta. Patsaiden paljouden ohella tästä todisti se, että kaupungilla oli varmuuden vuoksi alttari tuntemattomallekin jumalalle (j. 22–23).

Jeesuksen seuraajaksi kääntynyt Paavali etsi tietä monien varhaisten kristittyjen äitiuskonnon juutalaisuuden ja ”pakanuuden” välillä. Hän saarnasi ylösnoussutta Kristusta, jonka välityksellä Jumala oli tehnyt sovinnon koko maailman kanssa (2 Kor. 5:18–20). Paavali oli henkilökohtaisesti kohdannut Kristuksen. Siksi hän oli vakuuttunut siitä, mistä puhui, eikä hän ollut kiinnostunut muusta. Ja hänellä oli kiire: Kristus oli tulossa pian takaisin.

Varhaisen kristikunnan historian kuvaaja, Apostolien tekojen kirjoittaja Luukas eli toisenlaisessa tilanteessa. Hänelle oli ajanlaskumme ensimmäisen vuosisadan lopulla todellisuutta se, että kristinusko ei enää ollut vain vähäpätöinen liike Rooman valtakunnan syrjäseuduilla. Se oli vahvasti liikkeellä, muotoutumassa uskonnoksi, jolla oli oma oppi, rakenteet ja paikka antiikin uskontomarkkinoilla. Samalla sen kosketuspinta kasvoi: uudet seudut ja ihmisryhmät saivat kuulla, mitä on kristinusko ja mitä on olla kristitty. Tämä tarjosi Luukkaalle ja hänen kaltaisilleen huikeita mahdollisuuksia sanoittaa Kristus-usko yhä uusin tavoin.

Ateenan Areiopagilla (Apt. 17:22–31) puhuukin vähemmän juutalaistaustainen saarnamies Paavali kuin kirjoittaja Luukas, kreikkalaisen kulttuurin tunteva kristitty, jolle stoalainen runoilijakin kelpaa evankeliumin välineeksi (j. 28). Hän on havainnut, että Jumalan toiminta on jokaisen ”pakanankin” nähtävissä – tiettyyn rajaan saakka. Vaikka ateenalaisten moninaiset epäjumalankuvat ja -uskot olivat lopulta vain riittämätöntä hapuilua, niissä oli silti jotakin oikeaa, perimmäistä kaipuuta elävän Jumalan yhteyteen.

Tähän koukkuun Areiopagin puhuja ripustaa varsinaisen sanottavansa: Jeesus Kristus (jota puheessa ei mainita nimeltä kertaakaan) on se raja, joka erottaa elävän Jumalan vääristä ja oikean uskon tietämättömyydestä (j. 30–31). Kristuksessa tulee ilmi se, mitä ateenalaiset lukuisilla

alttareillaan tuntemattaan palvoivat. Jumala on herättänyt Kristuksen kuolleista, joten vastaväitteille ei ole sijaa: hapuilun aika on ohi ja kaikkien on tehtävä parannus.

Apostolien tekojen 17. luku on meille upea tilaisuus katsahtaa varhaisten kristittyjen pyrki- myksiin tehdä Kristus-sanoma ja -usko ymmärrettäväksi ja vastaanotettavaksi uusille kuuli- joille. Samalla se on meille malli ja haaste: Joka sukupolven kristittyjen tehtävänä on tulkita se, mikä on kristinuskoa ja mikä tietämättömyyttä, mikä on vielä hapuilua elävää Jumalaa kohti ja mikä on elävän Jumalan tuntemista. Tehtä- vänämme on myös sanoa, mitä tästä seuraa.

Tuttua, eikö? Asiassa on kuitenkin vaaransa. Vakaa luottamus siihen, että meillä on oikea usko ja tieto ja muilla ei, on saanut lukuisat kristityt ja kirkot lankeamaan vallanhaluun, hurskasteluun ja tuomiohenkeen. Taantuva eurooppalainen kristillisyyden on tehnyt näitä syntejä varmaankin eniten ja sen jäljet todella näkyvät. Tässä kohden on aina aihetta parannuksen tekoon. Myös oman kirkkomme ja meidän sen jäsenenä on rehellisesti kysyttävä, olemmeko me historiastamme ja perinteestämme käsin luulleet tai luulemme puhuvamme elävästä Jumalasta, vaikka tosiasia- ssa näköalamme ovat hämärtyneet itse pystyt- tämiemme jumalankuvien kumarteluksi. Onko Jumala joutunut kenties jo pitkään sietämään meidän tietämättömyytämme (Apt. 17:30)?

Miten me tiedämme olevamme oikealla asi- alla, sekä yksityisinä kristittyinä omassa ympä- ristössämme että kirkkona maailmassa ja osana suurta kristittyjen perhettä? Miten olisi alkuun Jeesuksen sana ”hedelmästään jokainen puu tun- netaan” (Luuk. 6:44)? Sanoja ja kuvia tulvivassa maailmassa hyvillä teoilla on nimittäin tehoa.

KAI PELTONEN
*Hiippakuntadekaani,
Espoon hiippakunta
Dosentti,
Helsingin yliopisto*

Lähetyslehtisen
kansi vuodelta 1905.
Kannen kuvassa on
Leipzigin lähetystalo.

Viron kirkko viettää

Lähetystyön juhlavuotta

Virosta tehdyn ulkolähetystyön pitkä historia on yllättänyt virolaiset itsensäkin. Lähettämisen ja lähtemisen perinne katkesi neuvostoaikana yli puoleksi vuosisadaksi ja on hiljalleen virinnyt tuhkasta maan uudelleen itsenäistymisen jälkeen.

Virossa vietetään tänä vuonna ulkolähetystyön juhlavuotta. Vuonna 2006 tulee täyteen 200 vuotta tiettävästi ensimmäisen virosta kotoisin olleen lähetystyöntekijän Gustav Reinhold Nyländerin lähettämisestä lähetystyöhön Länsi-Afrikkaan.

Seuraava virolainen lähetystyöntekijä lähetettiin Etelä-Afrikkaan vasta 35 vuotta Nyländerin jälkeen. Ennen neuvostomiehityksen alkua Viron kirkko ehti lähettää noin 30 lähettiä eri puolille maailmaa. Keskeisimmät kohdealueet olivat Intia, Afrikka ja Kiina.

Koulutus haettiin aluksi Saksasta

Alusta alkaen lähetystyöntekijöiden lähettäminen tapahtui yhteistyössä ulkomaisten lähetysjärjestöjen kanssa. Esimerkiksi Nyländer lähti matkaan Englannin Kirkkolähettyksen lähettinä. Huomattava osa Virosta lähteneistä

Nuoresta Evald Oviirista tuli virolainen lähetysmarttyyri. Pieni alkuasukasjoukko surmasi hänet ja hänen seuralaisensa Afrikassa vuonna 1896.

lähetystyöntekijöistä opiskeli lähetysskoulussa Saksassa, mikä Viron luterilaisen kirkon ”saksalaista” historiaa ajatellen oli luontevaa. 1900-luvulla aloitettiin yhteistyö myös Suomen Lähetysseuran kanssa.

Läheisintä yhteistyötä Viron luterilainen kirkko teki jo 1840-luvulta asti Leipzigin lähetysseuran kanssa. Seurakunnissa kerättiin lähetysskolehtoja Leipzigin, mutta myös muiden saksalaisten lähetysseurojen työn tukemiseen. Seurakunnissa järjestettiin lähetystilaisuuksia, levitettiin lähetysslentolehtisiä ja vietettiin vuosittain lähetysten kirkkopyhää. Ulkolähetystyöstä tuli alkuaikoina suosittu kannatuksen kohde.

Useimmiten baltiansaksalaista syntyperää oleville miehille viisivuotinen opiskelu Saksan lähetysskoulussa ei aiheuttanut juurikaan ongelmia. Ensimmäisenä myös syntyperältään virolaisena lähetystyöntekijä pidetään Hans Tiismannia, joka lähti Afrikkaan vuonna 1862. Vaatimattomissa oloissa kasvaneelta, mutta harvinaisen lahjakkaalta ja sisukkaalta mieheltä vaadittiin suurta yritteliäisyyttä työn alkuun pääsemiseksi. Esimerkiksi ulkomaille matkustamiseen tarvittavan passin hän hankki osallistumalla kahdeksi vuodeksi vapaaehtoi-

Ulkolähetystyöstä tuli alkuaikoina suosittu kannatuksen kohde.

sena Krimin sotaan. Näin hän sai kalliin passin ilmaiseksi.

Ensimmäinen virolainen naislähetystyöntekijä aloitti työnsä Intiassa vuonna 1905.

Unohdetun historian oivaltamista

Tällä hetkellä maailmalla työskentelee kolme virolaista pitkäaikaislähettiä luterilaisen kirkon lähettämänä. He ovat työssä Venäjällä ja Afrikassa. Lisäksi Viron kirkon lähetyskeskus tukee yhtä virolaista määräaikaislähettiä Itä-Siperiassa sekä suomalaisperhettä, joka on turkilaistyössä Saksassa. Lähettäminen tapahtuu yhteistyössä Suomen Lähetysseuran, Kansanlähetyksen, SLEF:in ja Kylväjän kanssa. Virolaisia lähetystyöntekijöitä on lähetetty eri puolille maailmaa myös muiden virolaisten kristillisten kirkkojen taholta.

Seurakunnissa tapahtuu hiljalleen ulkolähetystyön (uudelleen)oivaltamista. Pitkä neuvosto aika aiheutti katkoksen Viron kristilliseen perinteeseen. Tämän takia myös lähetystyö on vielä uusi asia niin seurakuntalaisille kuin monille kirkkoherroillekin.

Juhlavuonna haluamme sekä itse paneutua unohdetun lähetystyöhistoriamme uudelleen löytämiseen että tiedottaa siitä laajemminkin. Juhlavuoteen sisältyy erilaisia tapahtumia eri puolilla Viroa. Palasia virolaisesta lähetystyöhistoriasta voi kuulla myös radiosta – esimerkiksi kerran viikossa virokielisessä radioraamatukoulussa. Luotamme siihen, että lähetyssaiheessa riittää pureskeltavaa vielä juhluvuoden jälkeenkin.

PIRET RIIM

Viron kirkon lähetys sihteeri ja tiedottaja

Missionären Leonhard Blumer gjorde en abc-bok på masaispråket och ritade också bilder i den.

Estlands kyrka firar

Missionens jubileumsår

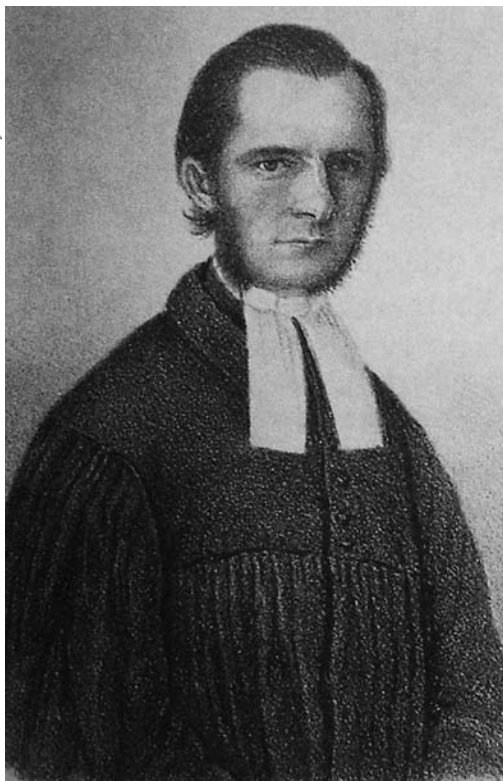
Den långa historia gällande yttre mission som Estland har bedrivit har överraskat även esterna. Traditionen att sända ut och resa ut bröts under mera än ett halvt sekel under sovjettiden och har så småningom igen kommit igång efter självständigheten.

Detta år firas yttre missionens jubileumsår i Estland. År 2006 har det gått 200 år sedan den veterligen första estländska missionären Gustav Reinhold Nyländer sändes till Västafrika för att bedriva missionsarbete.

Följande estländska missionär sändes till Sydafrika så sent som 35 år efter Nyländer. Innan sovjetockupationen hann Estlands kyrka sända ca 30 missionärer runt om i världen. De viktigaste målområdena var Indien, Afrika och Kina.

I början skedde utbildningen i Tyskland

Helt från början skedde sändningen av missionärer i samarbete med utländska missionsorganisationer. Nyländer till exempel reste ut som Englands Kyrkomissions missionär. En betydande del av dem som reste från Estland, studerade vid missionsskolor i Tyskland vilket med tanke på

Den estländska missionären Hugo Hahn kallade också finländare till arbete i Afrika.

Estlands lutherska kyrkas ”tyska” historia var naturligt. På 1900-talet inleddes samarbete även med Finska Missionssällskapet.

Sedan 1840-talet hade Estlands lutherska kyrka det intimaste samarbetet med Leipzigs missionssällskap. I församlingarna insamlades missionskollekt till stöd för arbetet i Leipzig men också för att stödja även andra tyska missionsförsamlingar. Församlingarna ordnade missionsevenemang, spredde missionsflygblad och firades årligen en kyrkhelg för missionen. De första tiderna blev yttre missionen ett populärt mål för understöd.

I allmänhet förorsakade de femåriga studierna i missionsskolan i Tyskland knappast något problem för männen av baltisktysk börd. Hans Tiismann anses vara den första missionär som också till sin börd var est. Han reste till Afrika år 1862. Det krävdes stor företagsamhet av mannen som vuxit upp i anspråkslösa förhållanden, men som var osedvanligt begåvad och okuvlig, för att komma igång med arbetet. Han skaffade sig till exempel det pass som behövdes för utlandsresor genom att under två år frivilligt delta i Krimkriget. På så sätt fick han det dyra passet gratis.

Den första estländska kvinnliga missionären började sitt arbete i Indien år 1905.

Den första estländska kvinnliga missionären började sitt arbete i Indien år 1905.

Att komma till insikt om glömd historia

Sända av den lutherska kyrkan arbetar i dag tre estniska långtidsanställda missionärer ute i världen. De arbetar i Ryssland och i Afrika. Dessutom stödjer Estlands kyrkas missionscentral en estnisk missionär på bestämd tid i östra Sibirien samt en finländsk familj som arbetar bland turkarna i Tyskland. Sändningen sker i samarbete med Finska Missionssällskapet, Folkmissionen, SLEF och Säningsmannen. Även andra estniska kristna kyrkor har sänt estländska missionärer till olika delar av världen.

Småningom kommer man i församlingarna till (ny) insikt om yttre missionsarbete. Den långa sovjettiden förorsakade ett avbrott i Estlands kristna tradition. Därför är också missionen tills vidare en ny sak såväl för församlingsmedlemmar som för många kyrkoherdar.

Vi önskar under jubileumsåret att både själva koncentrera oss på att finna i vår glömda missionshistoria och att i större omfattning informera om den. Jubileumsåret omfattar olika evenemang på olika håll i Estland. Även i radion kan man höra delar om estnisk missionshistoria – till exempel en gång per på vecka på estniska i radiobibelskolan. Vi förlitar oss på att det även efter jubileumsåret finns mycket att bita i vad gäller ämnet mission.

PIRET RIIM

Estlands kyrkas missionssekreterare och informatör

Hindutemppelin jumalien kuvia Chenaissa. Intian väestöstä noin 80 prosenttia lukeutuu hindulaisuuteen.

Intian Trankebarissa juhlittiin

luterilaisen maailman- lähetyksen merkkivuotta

Luterilainen lähetystyö käynnistyi 1700-luvun alussa, lähes 200 vuotta reformaation jälkeen. Ensimmäisten luterilaisten lähetysaarnajien saapumisesta Intiaan tuli tänä vuonna kuluneeksi 300 vuotta. Itä-Intian rannikolle kokoontui heinäkuussa tuhansia luterilaisia Luterilaisen Maaailmanliiton järjestämiin juhliin.

Pietismin saadessa kasvavaa jalansijaa reformoidussa Euroopassa, kutsui Tanskan kuningas Fredrik IV Hallen laitoksilla opiskelleet saksalaiset Bartolomaeus Ziegenbalgin ja Heinrich Plütschaun pappisordinaatioon Kööpenhaminaan. Marraskuun 29. päivänä 1705 miehet lähtivät Sophie Hedewig-laivalla yli seitsemän kuukautta kestäneelle merimatkalle päämääränään Tanskan siirtomaa Intian itärannikolla, Trankebarissa. Perille he saapuivat heinäkuun 9. päivänä 1706. Nyt kolmesataa vuotta myöhemmin luterilainen maailma kokoontui samaan paikkaan juhlimaan ja pohtimaan lähetystyön haasteita tänään.

Ziegenbalg ja Plütschau aloittivat kokonaisvaltaisen lähetyskäsityksen mukaisesti tamilkielen opinnot ja julistustyön lähiseudun etnisten ryhmien parissa. Lisäksi he perustivat kouluja, lastenkoteja ja kirjapainon. Kristityiksi

kääntyneet intialaiset rakensivat Jerusalemin kirkon jo vuonna 1707. Suurempi kirkko valmistui vuonna 1718 saaden nimekseen Uusi Jerusalemi. Sen päädyssä on edelleen Tanskan kuninkaan merkki.

Ajankohtaisia teemoja seminaarissa

Itä-Intian lähetystyön juhluvuoden pääjuhla järjestettiin Trankebarissa 8.-9. päivä heinäkuuta. Luterilaisen Maaailmanliiton järjestämä juhla kokous alkoi Chennaissa järjestetyllä kolmipäiväisellä missiologisella seminaarilla, joka kokosi noin 600 osanottajaa. Seminaaripaikkana toimi ja järjestelyistä vastasi Gurukul Lutheran Theological College and Research Institute.

Seminaarin päätteeksi vietetyssä akateemisessa

Gurukul Lutheran Collegessa järjestettyssä missiologisessa seminaarissa kuultiin ajatuksia eri puolilta maailmaa

juhlassa annettiin 26 ansioituneelle teologille ja muiden alojen asiantuntijalle kunnia-tohtorin arvo. Arvonimet myönsi The Academy of Ecumenical Indian Theology and Church Administration. Saajien joukossa olivat muun muassa Luterilaisen Maailmanliiton presidentti ja Evangelical Lutheran Church in American johtava piispa Mark Hanson sekä LML:n pääsihteeri tohtori Ishmael Noko.

Missiologinen seminaari koostui muun muassa ryhmätyöskentelystä. Ryhmissä työskenneltiin lukuisten ajankohtaisten teemojen parissa. Näistä voi nostaa esiin seuraavia: *Lähetys ja sorretut, Lähetys, kehitys ja diakonia, Lähetys ja Jumalan luomakunta, Lähetys ja riippumattomuus*. Kontekstuaalimpiin teemoihin lukeutui keskustelu dalitien, eli Intian kastittomien oikeuksien toteutumisesta yhteiskunnassa ja käsittelystä maan parlamentissa.

Konteksti vaikuttaa teologiaan

Laittomaksi määritelty kastijako vaikuttaa edelleen voimakkaasti intialaisessa yhteiskunnassa. Kastilaitos pitää yllä ihmisryhmien välistä epätasa-arvoista asemaa ja kohtelua. Eräs keskeinen kysymys missiologisessa seminaarissa oli, kenen kontekstissa kontekstuaalista teologiaa tehdään? Kirkot toimivat ja elävät erilaisissa tilanteissa ja tarvitsevat näin ollen monenlaista relevanttia teologiaa.

Daliteille ajankohtaisia yhteiskunnallisia ja teologisia teemoja ovat vallankäyttö, koulutus ja terveys. Konteksti on hyvin inhimillinen. Seminaarissa huomautettiin, että YK:n ihmisoikeuk-

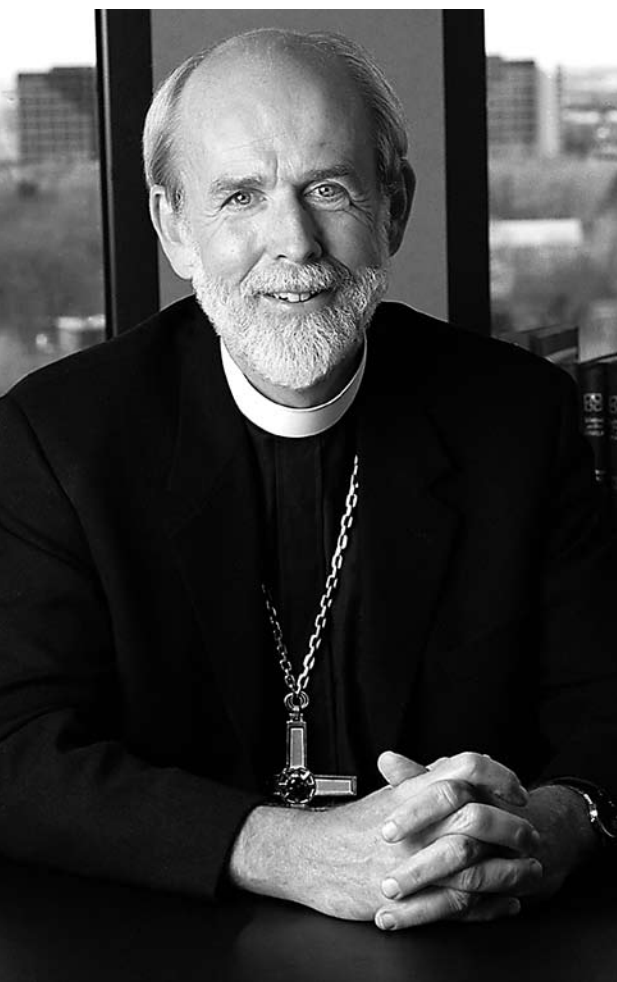
Kenen kontekstissa
kontekstuaalista
teologiaa tehdään?

sien neuvoston tulisi puuttua dalitien asemaan ja Luterilainen Maailmanliitto voisi toimia asian esillä pitämiseksi.

Missiologisen seminaarin keskusteluissa kävi ilmi, että kirkoilta odotetaan konstituutioidensa uudistamista niin, ettei niiden tarvitse kärejäjoidä vallanjaosta ja varojen käytöstä maallisissa tuomioistuimissa. Kirkkojen toivotaan vaikuttavan yhteiskunnan ratkaisuihin jäsentensä kautta. Kirkkojen odotetaan myös tiedostavan roolinsa päätöksentekijöinä kansallisella ja globaalilla tasolla.

Pyrkimys kokonaisvaltaiseen missioon

Missiologisessa seminaarissa todettiin, että kristityillä on kriittinen asenne yhteiskunnallisiin ongelmiin. Kirkoissa onkin ajankohtaista miet-

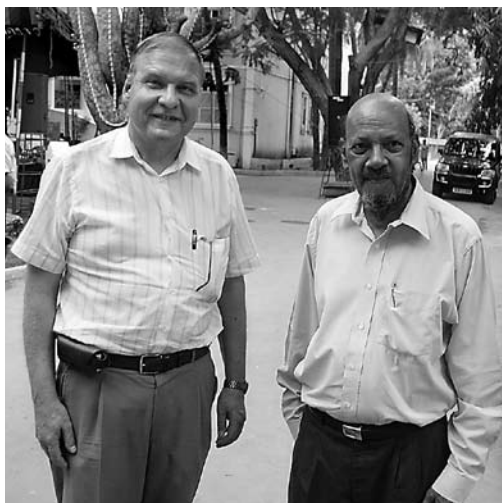
LML:n presidentti ja ELCA:n johtava piispa Mark Hanson kaipasi Trankebarin kokouksessa lisää keskinäistä dialogia luterilaisten kirkkojen välille.

tiä, miten aikamme ongelmia kohdataan kristillisestä sanomasta käsin? Kirkkojen on kohdattava julkisesti yhteiskunnan köyhyys ja kurjuus. Samalla on suuntauduttava tulevaisuuteen: tyttöjen lisääntyvää koulutusta on tuettava. Intiassa kristillisyyden vaikuttaa esimerkiksi laajemman koulutustarjonnan kautta. On ajankohtaista kysyä, miten voimme luterilaisina laajentaa käsitystä kokonaisvaltaisesta missiosta?

Kokoavassa yleiskeskustelussa kansleri, tohtori K. Rajaratnam painotti, että kirkkojen on otettava seminaarin keskusteluissa esiin nostetut aiheet jatkokäsitelyyn. Ongelmat on kohdattava yhdessä, myös ekumeenisesti. Saatua kokemusta tulee jakaa.

Moderni teknologia käyttöön

Pääsihteeri Ismael Noko painotti kokouksessa kristittyjen verkostoitumisen tärkeyttä. Verkostoituminen edesauttaa tiedon ja resurssien leviämistä ja jakaantumista. Näin lukuisien haasteiden kohtaaminen on helpompaa. Noko totesi,

Kuva: Timo Vasko

Lähetysteologi Timo Vasko ja Gurukul Lutheran Collegen kansleri tri K. Rajaratnam seminaarin tauolla.

Kuva: Timo Vasko

Trankebarin piispa tri T. Aruldoss siunasi 300-vuotisjuhlajumalanpalveluksessa 12 uutta intialaista luterilaista lähetystyöntekijää työhön.

että jos Paavalilla olisi ollut käytössään internet ja tekstiviestit, hän olisi varmasti ottanut ne lähetystyön käyttöön modernin nuoren sukupolven tavoittamiseksi evankeliumilla.

Itä-Intian lähetystyön juhluvuoden pääjuhlaan Trankebariin, Bengalin lahden rannalle kokoontui yli + 40 celciusasteen helteeseen noin 10 000 osallistujaa eri maista. Juhlallisuuksien toisena päivänä tutustuttiin kilometrin pituisena kulkueena eri puolilla Trankebaria sijaitseviin Ziegenbalgin perustamiin kohteisiin, jossa sijaitsee edelleen kouluja ja lastenkoteja. Juhlajumalanpalveluksessa saarnasi piispa Hanson. Jumalanpalveluksen yhteydessä Trankebarin piispa T. Aruldoss siunasi 12 intialaista lähetystyöntekijäksi työhön eri puolille kotimaataan.

TIMO VASKO

Timo Vasko osallistui Itä-Intian luterilaisen lähetystyön 300-vuotisjuhlallisuksiin Suomen evankelis-luterilaisen kirkon lähetystyön keskuksen ja Kirkon ulkomaanavun edustajana.

Protestanttista lähetystyötä Intiassa jo 300 vuotta

Tänään sanoma leviää massaviestimissä

Kristittyjen määrä kasvaa Intiassa nopeasti. Siihen vaikuttaa osaltaan Trans World Radion, Far East Broadcasting Companyn ja muiden radiolähetysjärjestöjen kristillinen radiolähetystyö.

Osallistuessani Luterilaisen Maailmanliiton järjestämiin Itä-Intian luterilaisen lähetystyön 300-vuotisjuhliin Trankebarissa kuuntelin useana päivänä Trans World Radion ohjelmia. Kuuluvuus oli selkeä. Monet luterilaisen kirkon papit kertoivat kuuntelevansa ohjelmia ja muutamat heistä osallistuvat myös ohjelmatuotantoon.

Kirkoille on laadittu Intiassa ohjeita viestintävälineiden käyttöön. Tästä on esimerkkinä Bangaloressa julkaistu United Theological Collegien oppikirja, jossa käsitellään myös radion käyttöä kirkon toiminnassa. Myös Luterilainen tunti-järjestö on voimakkaasti esillä Intian kristillisellä kartalla. Järjestön toimintaa koordinoidaan Chennaissa sijaitsevasta päämajasta.

Tavoitteena sanoman juurtuminen

Trankebarin juhlien yhteydessä tutustuimme Trans World Radio-Intian (TWR-I) työhön kahdessa osavaltiossa Tamil Nadussa ja Karnatakassa. Trankebarin juhlallisuuksiin osallistui radiotyössä mukana olevia pappeja ja Himalajan alueella toimivan kirkon piispa.

TWR perustettiin Intiassa 1977 ja sen tavoitteeksi asetettiin evankeliumin julistaminen radion välityksellä Intian eri kielillä. Työn tavoitteena oli alusta alkaen saada syntymään pysyvää hedelmää. Tänä vuonna TWR-I tuottaa ja lähettää radio-ohjelmia 59 kielellä eri puolilla Intiaa usean radioaseman välityksellä. Radiotyön koulutuskeskus sijaitsee Chennaista etelään vievän tien varrella. Sen suojissa voidaan pitää kursseja yhtä aikaa noin 2500 osallistujalle.

Runsaasti yhteydenottoja

Vuosittain TWR vastaanottaa kuuntelijapalautteena noin 30 000 kirjettä ja sähköpostia. Yksistään englanninkielisen ohjelman johdosta saadaan kuukausittain 200-400 palautetta sähköposteina, kirjeinä ja puhelinsoittoina. TWR:n suomalaisena yhteistyökumppanina Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat (SANS) saa säännöllisesti raportteja kuuntelijapalautteesta.

Kuva: Timo Reuhkala/SANS:n kuva-arkisto

Jharkhandilaiset naiset kuuntelevat kristillisiä radio-ohjelmia.

Ohjelmatuotantoa suunnitellaan ajatellen erityisesti nuorten tavoittamista evankeliumilla. Kaikkiin kuuntelijoilta saatuihin kirjeisiin vastataan käsin kirjoitetuin kirjein. Tällä pyritään henkilökohtaiseen lähestymiseen. Jälkihoitotyötä ohjataan useamman järjestön kautta. Merkittävin jälkihoitotyön kanava on Vishwa Vani, jonka osoitetiedot annetaan ohjelman lopussa. Kuuntelijoita ohjataan lähimpään protestanttiseen seurakuntaan, mikäli sellainen omalta kotiseudulta löytyy.

Trans World Radio-India on aloittanut kuluvana vuonna erityisen tiedotusprojektin. Radiotyötä esitellään kirkkoille ja seurakunnille ja näitä kannustetaan organisoimaan erityisiä radiotyön sunnuntaita. Järjestön edustajat voivat osallistua radiotyön sunnuntain ohjelmaan kertomalla työstä ja haastamalla seurakuntalaisia mukaan tukemaan radiotoimintaa.

MATTI KORPIAHO

Kotimaantyön johtaja

Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat

Trans World Radio ohjelmia voi kuunnella myös Internetissä osoitteessa: <http://www.radiov.org/>

Ateenan kokouksessa keskusteltiin paljon ryhmissä. Kuvassa keskellä istuu intialainen tohtori Sara Bhattacharji, yksi Velloren Christian Medical College hospitalin johtavista lääkäreistä.

Kirje Ateenasta:

Tule pyhä henki, paranna ja sovita

Kirkkojen Maailmanneuvosto järjesti 13. maailmanlähetyksen ja evankelioimisen konferenssin Ateenassa 9.-16.5.2005. Teemana oli *Come Holy Spirit, Heal and Reconcile: Called in Christ to be Reconciling and Healing Communities – Tule Pyhä Henki, paranna ja sovita: Kristuksessa kutsuttuna olemaan sovittavia ja parantavia yhteisöjä*.

Julkilausuman sijaan konferenssi lähetti Ateenasta kirjeen kristityille eri puolille maailmaa. Tekstin on konferenssin puolesta viimeistellyt ja allekirjoittanut CWME:n johtoryhmä, johon kuuluvat Ruth Bottoms, George Mathew Nalunnakkal ja Jacques Matthey.

Kirjeen on suomentanut englannin- ja saksankielisestä tekstistä Timo Vasko. Seuraavassa julkaistaan otteita kirjeen pääkohdista.

TERVEISIÄ ATEENASTA, Kreikasta. Kirjoitamme Teille tänä pyhänä pääsiäisen ja helluntain välisenä aikana, jolloin ylösnoussut Kristus valmisti seuraajiaan Pyhän Hengen lahjaa varten ja kutsui heitä viemään hyvää sanomaa maailman ääriin (Ap.t. 1:8), luvaten olla heidän kanssaan maailman loppuun asti (Matt. 28:20).

Ensimmäisen konferenssipäivän aamuna tuli rantaan pieni laiva, jossa oli suuri öljypuinen risti: Jerusalemin kirkkojen lahja, merkinä sekä kärsimyksestä että toivosta. Se oli valmistettu niiden puiden jäännöksistä, jotka oli kaadettu israelilaisia ja palestiinalaisia erottavan muurin rakentamisen aikana. Rukoilemme, että tästä rististä tulisi sovinnon merkki.

MAAILMANLÄHETYKSEN KONFERENSSI pidetään ensimmäistä kertaa enemmistöltään ortodoksisessa ympäristössä. Vaikka nuoret eivät olleet määrältään niin paljon edustettuna kuin oli odotettu,

*"Rukoilemme, että
tämä rististä tulisi
sovinnon merkki."*

heillä oli konferenssissa tärkeä osa. Ensimmäistä kertaa konferenssiin osallistui täydellä äänioikeudella myös merkittävä joukko kokousedustajia muista kuin Kirkkojen Maailmanneuvoston jäsenkirkoista, eli roomalaiskatolinen kirkko ja muutamia helluntalaisia ja evankelikaalisia kirkkoja. "Me" tulemme monista etnisistä ja kulttuurisista taustoista, puhumme eri kieliä ja edustamme suurimpia kristillisiä traditioita. Konferenssimme teema on rukous *"Tule, Pyhä henki, paranna ja sovita."*

Me kaikki osallistumme Jumalan lähetykseen. Hän on lähettänyt meidät ja särkyneeseen maailmaan. Olemme yhdistyneitä siinä uskossa, että meidät on "kutsuttu yhteen Kristuksessa olemaan sovittavia ja parantavia yhteisöjä". Olemme rukoilleet yhdessä. Raamatun ääressä työskenteleminen on auttanut meitä huomaamaan, mihin sovittava, parantava Henki ohjaa meitä 2000 vuotta sen jälkeen, kun Paavali saapui tälle rannikolle mukanaan hyvä sanoma, evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta.

ELÄMME NYT erityistä ajankohtaa lähetyksen historiassa. Vallan keskukset sijaitsevat yhä enimmäkseen pohjoisella pallonpuoliskolla. Sitä vastoin nopeinta kirkkojen kasvu on etelässä ja idässä, mikä on seurausta uskollisesta kristillisestä lähetystyöstä ja todistuksesta. Kirkon olemus

lähetyksenä, kirkon missionaalisuus, koetaan nyt monipuolisemmin kuin koskaan aikaisemmin, kun kristilliset yhteisöt pohtivat, miten evankeliumiin on nykyaikana vastattava. Tämä kirkon missionaalisuuden moninaisuus on haastavaa, toisinaan huolestuttavaakin. Moninaisuudessa löydämme myös mahdollisuuksia ymmärtää syvemmin Pyhän Hengen luovaa, elämää ylläpitävää, parantavaa ja sovittavaa työtä.

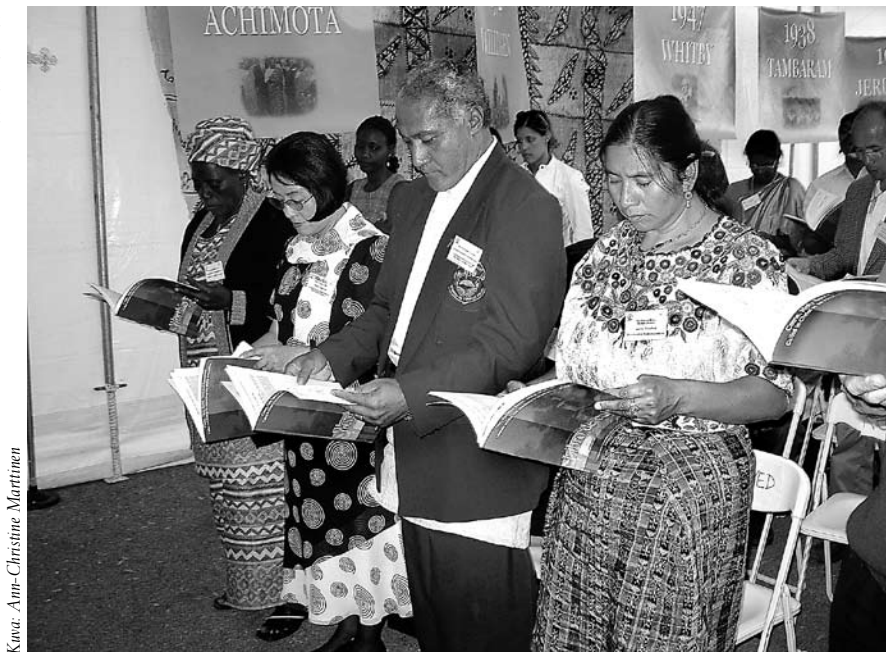
Henki koskettaa meitä monin tavoin: lempyydessä ja totuudessa, lohdutuksessa ja luovuudessa, jumalanpalveluksessa ja toiminnassa, viisaudessa ja syyttämättömyydessä, yhteydessä ja pyhityksessä, vapautuksessa ja mietiskelyssä. Kuitenkin on olemassa myös pahoja henkiä, jotka toimivat maailmassa, monissa historiamme vaiheissa ja yhteisöissä. Näitä henkiä ovat väkivalta, sorto, syrjintä, eripura, lahjonta, itsekkyyks, tietämättömyys, eläminen usko säästöliekillä ja vaikeneminen epäoikeudenmukaisuuden edessä. Voidaksemme havaita Pyhän Hengen työn näemme välttämättömänä palata uskomme juurille tunnustamaan kolmiyhteistä Jumalaa, joka ilmoitti meille itsensä Jeesuksessa Kristuksessa, Sanassa, joka tuli lihaksi.

Ateenassa olimme tietoisia uusista haasteista, joita nousee idän ja lännen, pohjoisen ja etelän ja kristittyjen ja muiden uskontojen kannattajien välisestä sovinnon tarpeesta. Olemme tietoisia menneisyyden virheistä ja siksi rukoilemme, että voisimme niistä oppia. Olemme tietoisia omasta kehityssuunnastamasta, johon kuuluu esteiden vahvistaminen. Torjumme ihmisiä esimerkiksi etnisen alkuperän, kastin, sukupuolen ja vammaisuuden perusteella tai sietämällä sortavien toimintatapojen jatkumisen yhteisöissämme ja kirkoissamme.

KMN:n viettämä teemavuosikymmen väkivallan voittamiseksi on puolessa välissä. Kutsu väkivallattomuuteen ja sovittukseen kuuluu evankeliumin sanomaan. Globalisaation taloudellisten voimien ja militarismin tuottama väkivalta ja syrjäytettyjen, erityisesti alkuperäisyhteisöjen ja maahanmuuttajien kohtalot haastavat toimimaan.

Apostoli Paavali puhuu uudesta luomakunnasta, jota Kristus on julistanut ja joka toteutuu Pyhän Hengen voimassa. Paavali sanoo: "Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa eikä lukenut ihmisille viaksi heidän rikkomuksiaan; meille hän uskoi sovituksen sanan. Me olemme siis Kristuksen lähettiläitä, ja Jumala puhuu teille meidän kauttamme. Pyydämme Kristuksen puolesta: suostukaa sovintoon Jumalan kanssa." (2. Kor. 5:19-20). Tämä uusi luomakunta on meidän missionaarisen toimintamme päämäärä. Uskomme Paavalin tavoin, että sovi-

*Kokousedustajia
Oseaniasta ja
Latinalaisesta
Amerikasta
kansallis-
puvuissaan.*

Kuva: Ann-Christine Martinen

tus ja parantaminen ovat keskeisiä osatekijöitä siinä prosessissa, joka johtaa tähän päämäärään. Sovitus, joka merkitsee oikean suhteen palauttamista Jumalaan, on lähteenä myös sovitukselle itsessämme, toisten ihmisten kanssa ja koko luomakunnan kanssa.

TIE SOVITUKSEEN ja parantumiseen ei ole helppo. Se edellyttää kuuntelemista, totuuden sanomista, katumista, anteeksiantamista ja kokosydämistä sitoutumista Kristukseen ja hänen vanhurskauteensa. Tältä pohjalta olemme selvittäneet joukon tapoja, joilla Jumalan parantava voima tulee meihin. Näihin sisältyvät parantumiset, jotka toteutuvat rukouksella, askeettisilla harjoituksilla ja parantamisen lahjoilla, sakramenteilla ja parantavilla jumalanpalveluksilla, lääketieteellisten ja hengellisten parantamismenetelmien yhdistelmillä, yhteisöllisillä ja koko elimistöön vaikuttavilla keinoilla ja Pyhän Hengen vahvistavan läsnäolon kokemuksella. Samalla hyväksymme sairauden ja trauman ja jatkamme kamppailua niiden kanssa.

Kaikki todellinen paraneminen tulee Jumalalta. Todelliseen paranemiseen sisältyy fyysinen, henkinen, emotionaalinen ja hengellinen paraneminen ja tämä tapahtuu Jumalan valtakunnan tulemiseen kuuluvan ”jo nyt” ja ”ei vielä” jännitteen vallitessa. Sen tähden me juhlimme todellista paranemista pitäen sitä Jumalan uuden luomakunnan elävänä merkinä. Elämme Pyhässä Hengessä, Jumalan valtakunnan odotuksessa ja kutsuttuina olemaan Jumalan lapsia uudessa luomakunnassa. Konferenssin teema ”Tule Pyhä Henki, paranna ja sovita: Kristuksessa kutsut-

tuna olemaan sovittavia ja parantavia yhteisöjä” on ollut kutsuna hyväksyä oma tarve parantumiseen ja sovitukseseen.

JUMALA KUTSUU meitä olemaan toivon yhteisö. Olemme Ateenassa pyrkineet määrittelemään yhteisön sellaiseksi, jollaisena Jumala toivoo meidän elävän. Hän toivoo meidän olevan yhteisö, joka antaa todistuksen evankeliumista sanoin ja teoin; elävän jumalanpalveluksen ja oppimisen yhteisö; yhteisö, joka julistaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia kaikille ihmisille. Yhteisö, joka tarjoaa nuorille ihmisille johtotehtäviä, avaa ovensa vieraille ja toivottaa syrjäytetyt tervetulleiksi. Yhteisö, joka välittää kärsivistä ja niistä, jotka tekevät työtä oikeudenmukaisuuden ja rauhan hyväksi. Yhteisö, joka on kaikkien hätää kärsivien palvelija; yhteisö, joka tunnustaa oman haavoittuvuutensa ja parantumistarpeensa ja uskollisesti sitoutuu puolustamaan koko luomakuntaa.

Me rukoilemme, että Pyhä Henki antaa parantavan voiman elämäämme ja että kuljemme yhdessä eteenpäin kohti uuden luomakunnan siunattua rauhaa. Tässä maassa, jossa apostoli Paavali julisti evankeliumia Jumalan sovittavasta rakkaudesta Jeesuksessa Kristuksessa, rukoilemme, että Herramme Jeesuksen Kristuksen armo ja Jumalan Isän rakkaus ja Pyhän Hengen yhteys olkoon kaikkien ihmisten kanssa.

Dokumentti on luettavissa kokonaisuudessaan
<http://www.evl.fi/kkh/kuo/klk/toim/missiologia.htm>

Uskontojen välisessä vuoropuhelussa Identiteetin ymmärtäminen on tärkeintä

**Euroopan luterilaisten kirkkojen
Kirkko ja juutalaisuus -komission
30-vuotisjuhlakokouksen
keskeisimpiä kysymyksiä oli
uskonnollisten identiteettien
ymmärtäminen ja hyväksyminen.**

Luterilaisten kirkkojen edustajia eri puolilta Eurooppaa ja Yhdysvalloista kokoontui Saksan Hannoveriin 8.-12.6. pohtimaan teemaa ”Uskonnollinen identiteetti Euroopassa: enemmistö ja vähemmistö”. Euroopan luterilaisten kirkkojen kirkko ja juutalaisuus -komission (LEKKJ) viisipäiväisessä vuosikokouksessa juhlistettiin komission 30-vuotista työskentelyä luterilaisten kirkkojen ja juutalaisuuden välisen vuoropuhelun edistämiseksi. Keskeisiä kysymyksiä kokouksessa oli, miten keskustelu eri uskontojen edustajien välillä voi onnistua Euroopassa, jossa vuoropuhelun prosessi on eri kirkoissa erilaisessa vaiheessa. Tilannetta kartoitettiin tutustumalla eri maiden kirkkojen uskontodialogitoimintaan.

Vuoropuhelussa on säilytettävä avoimuus

Erääksi kokouksen keskustelunaiheeksi nousi toisen osapuolen identiteetin ymmärtäminen uskontojen välisessä vuoropuhelussa. Aihetta pohdittiin muun muassa pienryhmissä, joiden tavoitteena oli saada aikaan mahdollisimman monipuolista keskustelua. Keskusteluissa todettiin, että vuoropuhelun osapuolten on otettava toistensa identiteetit vakavasti ja pyrittävä näkemään se, mikä osapuolia yhdistää. Samalla on tunnustettava myös erottavat tekijät.

Kokouksen osanottajat pitivät tärkeänä sitä, että eri uskontojen edustajat tiedostavat käsitteiden ja symbolien saavan erilaisia merkityksiä eri traditioissa. Kristityillä ja juutalaisilla näennäisesti samoja käsitteitä ja symboleja on huomattavan monia. Siksi niitä tulisikin käsitellä omissa yhteyksissään ja pyrkiä ymmärtämään niiden erilaisia sisältöjä. Näin on helpompi välttää väärinymmärryksiä.

Keskusteluissa todettiin, että vuoropuhelussa on tärkeää säilyttää avoimuus. Samalla huomioitiin se, että kristityt voivat pitäytyä tiedon täyteyteen Kristuksessa hyväksyen samalla, että kaikki inhimillinen tieto on rajallista.

Kuva: Timo Vasko

LEKKJ:n juhla osui samaan ajankohtaan jalkapallon MM-kisojen kanssa. Siksi Lutherin käsi ojentuu jalkapalloon samalla, kun LEKKJ:n johtokunta on yhteiskuvassa St. Markt -kirkon kupeessa.

Kohtaamisia myös käytännön tasolla

Uskontojen välisiä kohtaamisia toteutettiin kokouksen aikana myös käytännössä. Hannoverin Marktkirchessä pidettyyn avajaistilaisuuteen osallistui Hannoverin liberaalijuutalaisen seurakunnan edustajia, ja kokouksen osanottajat puolestaan vierailivat juutalaisen seurakunnan sapatti-illan jumalanpalveluksessa. Kokoukseen osallistui myös kaksi juutalaisten seurakuntien edustajaa Suomesta ja Unkarista.

Saksan yhdistyneen evankelis-luterilaisen kirkon presidentti Friedrich Hauschildt tapasi LEKKJ:n edustajat sunnuntaina pidetyn juhla-jumalanpalveluksen jälkeen. Onnitellu-
pöytäpuheessaan hän antoi tunnustusta komission työlle, joka on merkittävästi pystynyt parantamaan Euroopan luterilaisten kirkkojen suhdetta juutalaisiin. Hauschildt kehotti vahvistamaan työskentelyä antisemitismia vastaan ja lisäämään tietämystä juutalaisuudesta.

ANU HEIKKINEN

Suomesta LEKKJ:n kokoukseen osallistuivat Suomen evankelis-luterilaisen kirkon Kirkko ja juutalaisuus-työryhmän ja LEKKJ:n johtoryhmän jäsen dosentti Timo Vasko, kirkon työryhmän jäsen toimittaja Anu Heikkinen ja Helsingin juutalaisen seurakunnan puheenjohtaja Gideon Bolotowsky.

Rakkaat ja raskaat lähteysvuodet

Kati Kempainen: Auringon varjot. SLS: Helsinki 2006. 189 s.

Teologian tohtori Kati Kempainen kertoo elämänmakuisessa ja raikkaassa kirjassaan *Auringon varjot* omasta ja perheensä elämästä Tansaniassa. Kempainen on työskennellyt Tumäini-yliopiston Iringan collegessa vuosina 1999–2005. IT-kehityskoorditaattorina toimineen puolisonsa Jyrin ja lastensa Kaislan ja Pihlan kanssa Kempainen on elänyt lähetystyöntekijän arkea, joka täyttyy yllättävyydestä, ilosta ja vastoin käymisistä. Elämä tuo mukanaan monia pohdinnan aiheita. Kirjoittaja itse kuvaa teostaan lähetystyöntekijäperheen matkakirjaksi. Matka onkin hyvä sana, sillä kirjan merkintöjen myötä kirjoittaja on lähtenyt matkalle, joka muuttaa elämää ja maailmankuvaa.

Kempainen kuvaa, miten lähetti joutuu kentän haasteiden keskellä etsimään omaa paikkaansa, tehtävänsä ja työn tarkoitusta. Oma kutsumustaan Kempainen pohtii maanläheisesti: ”Lähetyskurssilla keskustelun aiheena olivat lähetystyön tavoitteet. Kuunneltuani toisten puheenvuoroja, en voinut sanoa muuta, kuin että haluaisin säilyä Afrikassa hengissä. Minulla ei ollut mitään erityistä sanottavaa siitä, mitä ajattelin Afrikassa tekeväni tai saavuttavani. Olen kuitenkin täällä löytänyt kutsumukseni.” Kutsumusta Kempainen luonnehtii kuvalla jaetun leivän syömisestä. Leivän, johon kaikki ovat tuoneet jotakin sadostaan päivätyönsä päätteeksi. Joskus leivän palassa voi olla karvauktakin, mutta silti sitä jaetaan ja syödään yhdessä. Kuvaus on koskettava ja tosi, jakamisen kautta erilaisista

lähtökohdista tulevat löytävät yhteyden ja kohtaavat toinen toisensa.

Kempainen pohtii myös eron ja luopumisen kipua. Ratkaisu lähteä kirkon palvelukseen ulkomaille muuttaa monia asioita elinikäsi. Aikuisten kannalta etäännyminen tutuista maisemista, rakkaista paikoista, läheisistä ja ystävistä on raskasta. Lapset joutuvat luopumaan arkipäivän läheisestä suhteesta isovanhempiin ja aikanaan takaisin kotimaahan palatessa lähetyskentän kodista ja kasvuympäristöstä. Kempaisen kokemus on, että luopumisen rinnalla voi iloita siitä, että saa tilalle jotakin uutta.

Mitä Tansania lähetystyöntekijälle tarjoaa? Kempainen kertoo: ”On tilaa, aikaa, valoa, lämpöä, iloa. On työtä, haasteita ja oikeastaan kaikkea, mitä tarvitaan viihtymiseen. Elämä tuntuu niin kootulta ja ehyeltä ja selkeältä täällä, kun ei ole niin moneen suuntaan repiviä asioita kuin Suomessa. Myös jokin kadoksissa ollut Jumalan läsnäolon tuntu arkielämässä on löytynyt täällä – aivan kuin häntä ei tarvitsisikaan niin ankarasti etsiä. Hän on täällä. On tietysti hetkiä, jolloin pettymys ihmisiin, väsymys työhön, epäonnistumisen hetket ja murheet ahdistavat – mutta päällimmäiseksi jää onnen tunne. Onnen välähdykset syntyvät usein yksinkertaisista asioista, kuten saunasta.”

Kempainen pohtii myös omaa uskoa akselilla usko-epäily-armo. Oman uskonsa ytimen kirjoittaja tiivistää sanoihin risti, sitoutuminen, kärsimys, intohimo, kipu, ristiriita, taistelu ja uskon järjetömyys. Samalla hän miettii sitä, mikä on kristinuskossa luovuttamatonta ja minkälaisina Kristuksen kasvot näyttäytyvät niille, jotka ovat kristinuskon ulkopuolella. Luterilaiselle kristitylle eläminen vähemmistönä erilaisten kristillisten kirkkojen ja muiden uskonnollisten yhteisöjen keskellä kirkastaa näkemystä omasta tunnustuksesta. Sekin on lähetystyöhön lähtemisen mukanaan tuomaa lahjaa. Matkalla oppii

Matkalla oppii tunnistamaan sen, mikä on yhteistä.

suvaitsevaisuutta ja tunnistamaan sen, mikä on yhteistä. Lisäksi oppii löytämään sen, mikä on luovuttamatonta omassa uskossa ja tunnustuksessa.

”Auringon varjot” on ilahduttavan avoin ja arkisen rehellinen kirja Kempaisen perheen lähetysvuosista. Matkaa on tehty niin, että sydämeen on jäänyt samalla kertaa sekä rakas että raskas kosketus elettyistä vuosista. Samalla Jumalan armo on tullut entistä todemmaksi osaksi elämää.

SINIKKA METIÄINEN
Diakoni, lähetys sihteeri

Kauniaisten suomalainen seurakunta

Lähetysjohtajan matkassa

Seppo Rissanen: Lähetyskirje. Suomen Lähetysseuran johtajan puheenvuoroja lähetetyn kirkon toiminnasta maailmassa. Suomen Lähetysseura: Helsinki 2005. 194 sivua.

Suomen Lähetysseuran (SLS) johtaja TT Seppo Rissanen kirja on ideoitu avoimeksi kirjeeksi maamme kristityille Suomen kirkon lähetystehtävästä. Kirja ei ainoastaan pyri valaisemaan SLS:n omaa lähetysteologista linjaa, vaan haluaa myös olla puheenvuoro yleensä Suomen evankelisluterilaisen kirkon lähetysajattelun kehittämiseksi. Suomalaista lähetysajattelua on kehitettävä ottaen huomioon kansainvälinen kokonaistilanne kirkkoissa ja eri konteksteissa. On tiedettävä, mitä Suomen ulkopuolella kirkkoissa ja maailmalla tapahtuu.

Lähetystehtävän problematiikan kokonaisuutta tarkastellaan neljästä näkökulmasta: *Kirkon tehtävä Raamatussa* (sivut 11–34), *Suomen Lähetysseura kirkossa* (35–103), *Maail-*

manlaaja kirkko (104-144) ja *Uskontojen kohtaaminen* (145-194). Ensimmäisen osan muodostavat muun muassa kirjoittajan pitämät saarnat ja raamattutunti, toisen osan puheet ja esitelmät SLS:n eri tilaisuuksissa. Kolmannen osan sisältönä ovat hiippakunnallisissa ja kansainvälisissä yhteistyökokouksissa pidetyt puheet. Neljäs osa käsittelee erityisesti vuoropuhelua islamin kanssa. Näin ollen koko aineisto on syntynyt ja esitetty tietyissä kokoustilanteissa kuulijoille Suomessa ja ulkomailla vuosina 2001-2004. Ilmeisesti tästä syystä kirjan sisältämät aihepiirit ovat lukijalle tuoreita ja ajankohtaisia, sisällöltään tiiviitä ja jo kerran esitettyinä lukijaystävällisiä ja selkokielisiä.

Eräänä punaisena lankana kirjassa on niin sanottujen abrahamilaisten uskontojen – juutalaisuuden, kristinuskon ja islamin – kannattajien vuoropuhelun tarkastelu ja lähetystehtävän toteuttaminen nykyaikaisella tavalla näiden keskuudessa. Tällöin pääpainon saa selvästi islam. Heti saatelaisenoissa siirrytään Syyriaan, Deir Musa-nimisen luostarin parvekkeelle, jonne Suomen evankelisluterilaisen kirkon islam-työryhmä laajennetussa kokoonpanossa lokakuussa 2003 päätyi ekumeeniseen pohdintaan islamista. Itsekin tilanteessa tuolloin läsnä olleena aistin tekstin välittämän vahvan tunnelman aavikolle suuntautuvine maisemineen ja keskusteluihin isä Paolon ja hänen luostari-tovereittensa kanssa. Näköala vei mukanaan: aivan kuin Abraham olisi kulkenut väkensä kanssa karavaanissa kaukaisessa maisemassa! Islamin rakentavan kohtaamisen välttämättömyyden haaste panee lukijan ajatukset liikkeelle. Eräs merkittävimmistä yksityiskohdista on Rissasen samaisella matkalla pitämä puhe Damaskoksen Abu Nuurin moskeijassa tuhansien muslimien läsnä ollessa.

Rissanen toivoo, että lähetyskirjeen äärellä lukija voisi seurata häntä tilanteisiin, jotka kertovat lähetysjohtajan työstä. Tämä onnistuu varsin hyvin. Esimerkit kirjan sivuilla avaavat lukijalle

On tiedettävä, mitä Suomen ulkopuolella kirkkoissa ja maailmalla tapahtuu.

tilanteita eri puolilla maailmaa ja auttavat ymmärtämään kristillisen lähetystyön nykytilaa ja haasteita maailmanlaajan kirkon elämään monin tavoin vaikuttavan globalisaatioprosessin keskellä. Kirjaa voi suositella valikoituna ajankohtaisena katsauksena niille, jotka haluavat saada tietoa kirkon kokonaisvaltaisen lähetystehtävän toteuttamisesta tämän hetken maailmassa.

TIMO VASKO
Missiologian dosentti

Evankeliumi on muutakin kuin brändi tai trendi

Kalle Vaismaa (toim.): **Trendi, brändi ja evankeliumi. Puheenaihetta kirkon mis-
siosta.** Karas-Sana: Helsinki 2005. 158 s.

Kalle Vaismaan toimittaman kirjan *Trendi, brändi ja evankeliumi* lähtökohtana on varsin laajasti tiedostettu tosiasia, että Kristuksen kirkko elää merkittävässä murrosvaiheessa. Tähän ovat johtaneet kirkon globaalissa toimintaympäristössä tapahtuvat perustavat muutokset, jotka sekä haastavat että kyseenalaistavat kirkon olemassaoloa merkittävänä toimijana nykypäivän maailmassa, myös Suomessa.

Samaan aikaan myös kirkon sisällä esiintyy monenlaista liikehdintää. Tutkimuksissa todetaan, että ihmisten uskonnollisuus ei ole vähentynyt, vaan se on yksilöllistynyt merkittävästi ja suuntautuu osin kirkon jäsenyyden ulkopuolelle. Kuinka todellista ympäristön muutos on? Onko

kirkon perustehtävä, kaste- ja lähetyskäskyn pohjautuva evankelioimisen ydin, kirkossa läsnä vai kateissa? Mistä brändikulttuurin ajassa oikeastaan on kysymys ja koskeeko se kirkkoa? Miltä näyttää kristillisuus Suomessa? Edelleen kirkon tehtävänä on tavoittaa sanomallaan nykyajan hengellinen etsijä. Tavoitteena on, että kirkon julistama armo voisi kohdata yhä uusia ihmisiä. Miten tämä tavoite voitaisiin tänään saavuttaa?

Näitä ja monia muita tähän problematiikkaan liittyviä kysymyksiä pohtivat teoksen 13 kirjoittajaa. Kirja sisältää seuraavat artikkelit alojensa asiantuntijoilta: *Ilkka Halava*: Väistely spiritualiteetti, hämmmentynyt etsijä. *Tapani Ruokanen*: Herätystä ilmassa. *Tanja Karpela*: Kuka on suurin? *Jukka Paarmäki*: Kansankirkon mahdollisuudet tänään. *Jorma Niemelä*: Agape-brändin osatekijöitä ovat martyria, koinonia ja diakonia. *Pirjo Vuokko*: Kirkko ja asiakkaat – he ja me. *Jaana Haapala*: Brändinrakennus evankeliumin nimissä. *Sami Jalonen*: Olemisen teologiaa ja kirkon missio. *Hannu Nymä*: Evankeliumi ja sen julistaminen tänään. *Tapio Luoma*: Kirkon brändit muotoutuvat paikallisseurakunnissa. *Heikki Mäkeläinen*: Johtamisella mission toteuttamiseen. *Tapio Varis*: E-oppiminen ja kirkon missio. *Marja-Liisa Viherä*: Viestintäleirimalli osana seurakuntien toimintaa.

Kirja avaa silmät tarkastelemaan nykytodellisuutta merkittävänä haasteena ja mahdollisuutena koko kirkolle sen eri yksiköissä ja jokaisen jäsenen kannalta. Missä ovat kirkon uusia teitä avaavat vaihtoehdot, joitten kohtaamispiirien haaraantuvat sinne, missä kirkosta vieraantuneet ih-

Vaikka evankeliumi saattaa muistuttaa brändiä ja trendiä, se on kuitenkin muuta.

miset ovat? Voiko kirkko nähdä muuttuvassa toimintaympäristössä mieluummin uusia mahdollisuuksia kuin uhkia? Miten kirkko voisi mennä ihmisten luo uudella innolla ja tiedoilla, kutsuen yhteyteensä siitä vieraantuneita ja monikulttuurisessa sekä moniuskontoisessa tilanteessa eläviä?

Vaikka evankeliumi saattaa muistuttaa brändiä ja trendiä, se on kuitenkin muuta: sitä ei tuotteisteta, osteta eikä myydä, kuten liiketoiminnassa palveluja tai tuotteita. Se saadaan omalle kohdalle kolmiyhteisen Jumalan lahjana. Sanaa on pidettävä esillä niin, että kuulija voi sen kohdata, kuitenkin suvereenisti Pyhän Hengen ajoitukseen ja vaikuttamiseen luottaen. Kirkko säilyttää uskottavuutensa olemalla uskollinen omalle perustehtävälleen. Tämä merkitsee sitä, että sen on samalla jatkuvasti uudistuttava. Tulevaisuudessa kysymys on yhä selvemmästä kohderyhmien tunnistamisesta ja toiminnan segmentoinnista. Siinä seurakunnat ovat avainasemassa.

TIMO VASKO
Missiologian dosentti

Satanismin ja saatananpalvonnan kasvot

Merja Hermonen: Pimeä Hehku. Satanismi ja saatananpalvonta 1990-luvun suomalaisessa nuorisokulttuurissa. Gummerus. Nuorisotutkimusseuran julkaisuja 64. Helsinki 2006. 342 s.

Pastori Merja Hermosen uskontotieteen väitöskirjatutkimus avaa nuorten satanistien ja saatananpalvojien oman elämysmaailman uskonto- ja myyttitutkimuksen, identiteettitutkimuksen ja elämänkerronnallisen näkökulman kautta. Peruskysymyksiä ovat: Mitä saatananpalvonta ja satanis-

mi nuorille itselleen merkitsee? Minkälaisesta aatteellisuudesta ja uskonnollisuudesta niissä on kysymys? Miten ja miksi osa nuorista ryhtyi saatananpalvojiksi tai satanisteiksi? Mihin suuntaan aatteellisuus myöhemmin liikkui? Tutkimus perustuu laajaan haastatteluaineistoon, kenttätö- ja poliisipöytäkirjoihin.

Tutkimusprosessin myötä laajoiksi tutkimuskategorioiksi muotoutuivat vakaumukselliset saatananpalvojat, rationalistiset satanistit, metallisatanistit, aatteelliset liikkujat ja satanismista irtautujat.

Vakaumuksellinen saatananpalvonta on yksilön ja ryhmien uskoa, jossa tukeudutaan rituaalisten käytäntöjen kautta saatanaan ja pimeyden voimiin. Rituaalinen toiminta on sitouttavaa. Siihen liittyy usein rikosten tekemistä, väkivaltaisuutta ja muuta kuolemankulttuuriin liittyvää käyttäytymistä. Taustalta löytyy usein rankkoja hylätyksi ja hyväksikäytetyksi tulemisen ja synkän erilaisuuden kokemuksia sekä henkistä, taloudellista ja sosiaalista syrjäytymistä. Kyseessä on kosmologinen taistelu kristillisiä arvoja, elämäneetosta ja moraalista vastaan.

Rationalistinen satanismi on omaa yksilöllisyyttä glorifioivaa aatteellisuutta. Saatanallisuus on symbolista, kuvaten omavoimaisuuksien, itseohjautuvuuden, erilaisuuden ja vastakkaisuuden asenteita ja eetosia elämässä. Tutkija päätyy pitämään sitä aatteellisenä uusheimottumisena ja uuspakanuutena.

Metallisatanismi on synkretistinen aatevirtaus, joka käyttää tunnuksinaan ja inspiraation lähteenään samanistisia, esoteerisia, okkultis-maagisia ja populaarikulttuurisia saatanasymboleita. Metallisatanismi vaihtelee 1990-luvun nuoriso- ja musiikkikulttuurin kontekstissa aatetta julistavasta saatananpalvontamusikista piristystä tuovaan viikonloppuviitteeseen.

Satanistisessa nuorisokulttuurissa aatteellinen liikkuminen

tapahtuu vihakulttuurisessa, maagis-okkultisessa, vaihtoehtokulttuurisessa miljöössä suhteessa valtakulttuuriin. Postmoderneille alakulttuureille ominaiseen tapaan satanistinen nuorisokulttuuri käyttää vastavoimaisuutta, vaihtoehtoisuutta ja kapinaa ilmaisevia myyttejä.

Nuorten aatteellinen liikkuminen ja identiteetin rakentaminen hahmottuu myyttis-konkreettisten, myyttis-symbolisten ja rationaalis-symbolisten saatanakuvien kautta. Myyttis-konkreettinen usko pitää saatanaa ontologisena, persoonallisena pimeyden joukkojen ruhtinaana. Hän on omilleen hyvä ja antaa, mitä häneltä pyytää. Vastineeksi vaaditaan täyttä sitoutumista, saatanan hallintaan alistumista ja kaiken (kristillisen) hyveellisyyden vastustamista, jopa tuhoamista.

Myyttis-symbolinen usko tulkitsee saatanan pimeän voiman mystiseksi personoitumiseksi ihmisessä. Rationalistis-symbolinen usko pitää saatanaa vastavoimaisuuden, kapinan, synkkyyden, vahvuuden, lihallisuuden, muutoksen, ylpeyden ja vapauden avainsymbolina. Saatanan todelliseen olemassaoloon ei uskota, vaan yksilön vapauteen ja ihmisen jumalattomuuteen yleensä.

Saatananpalvonnasta irtautuminen on usein haavoittava ja raskas prosessi, johon liittyy rankkaakin prosessointia, masennusta tai muita mielenterveyden ongelmia. Yleensä erilaiset pelot ja mielenterveyden romahtaminen, kavereiden kuolemantapaukset ja muu pimeä dramatiikka johtavat etsimään muutosta elämään. Muutoksen vakiintuminen vie aikaa ja siinä tarvitaan toisten tukea ja välittämistä.

Rationalistiset satanistit ja metallisatanistit liukuvat identiteettiprojektissaan vaihtoehtoihin suuntiin. Edelliset voivat ottaa kriittisesti etäisyyttä uskontoon, hakeutua vaihtoehtoihin elämäntapoihin ja/tai uuspakanuuteen. Jälkimmäiset voivat liikkua rationalistisen satanismin suuntaan tai vaihtoehtoihin elämäntapoihin.

Hermonen päätyy aineiston analyysin perusteella satanismiin ja saatananpalvonnan ideaalittyyppiseen jaotteluun:

Saatanakuva ja -suhde	Satanismi Symbolinen minä-se –suhde	Saatananpalvonta psykofyysinen ja/tai hengellinen minä-se-suhde
Myyttinen historia	Eklektinen, muinaisista kulttuureista johdettu	Kokoava, juutalais-kristillisen tradition kansanomaisen ja käännetty tulkinta
Uskontohistoriallisia esikuvia Euroopassa	Okkultiset seurat, 1800-luvun lopun oppineiden esoteeris-kirjallinen ja rituaali-maaginen kiinnostus	Paholaiskultit, kristillistävän Euroopan laidoilla etnisten uskontojen ja kristinuskon kohtaamisen perintö n. 300-luvulta lähtien
Ryhmän luonne	Rationalistis-okkultistisesti suuntautunut, elitistinen seura	Kansanuskoinen tai populaaria kansanperinnettä hyödyntävä, rituaaleja käyttävä pienyhteisö
Käsitys todellisuudesta	Monistinen	Dualistinen
Suhde yhteiskuntaan	Myöntävä, osin sopeutuva	Torjuva
Suhde magiaan	Analyttinen	Käytännöllinen
Toimintamuotoja	Kansainväliset organisaatiot	Paikalliset ryhmät
Jäsenet	Oppilaat, asiakkaat, suosijat	Omistautuneet, luopiot

Hermonen erottaa satanistisen nuorisokulttuurin liikesuuntana vastakulttuurisuuden, vaihtoehtokulttuurisuuden ja osakulttuurisuuden. Ensimmäinen viittaa valtakulttuuria vastustavaan, ”kään-teiskristilliseen” saatananpalvon-taan, aatteelliseen syrjäytymiseen ja rikolliseen elämäntapaan. Vaihtoehtokulttuurisuus puolestaan

toistuvasti jakaantuviin ryhmiin, joissa keskeisenä pyrkimyksenä on oman aatteellisuuden kehittäminen. Osakulttuurisuus viittaa vastakulttuurin osaksi sopeutuvaan satanistisia teemoja käyttävään tyyllittelyyn ja muotiin. Nuoren henkilökohtaisten sosiaalisten resurssien niukkuus tai runsaus näyttää vaikuttavan siihen, mi-

hin suuntaan yksilö satanistisessa nuorisokulttuurissa liikkuu.

Hermosen monipuolisen ja käyttökelpoisen tutkimuksen toivoisi kuluvan kirkon (nuoriso) työn- ja lähetystyöntekijöiden käsissä.

AKU KAURA
TM, pastori, vs. uskontodialogisihtööri

Median kuva saatananpalvonnasta on monimuotoinen

Titus Hjelm: Saatananpalvonta, media ja suomalainen yhteiskunta. Yliopistopaino. Nuorisotutkimusseuran julkaisuja 55. Helsinki, 2005. 299 s.

Titus Hjelmin uskontotieteen väitöskirjatutkimus lähestyy saatananpalvontailmiötä median rakentamana sosiaalisena ongelmana. Ilmiön tieteelliselle tutkimukselle on ollut tilausta, sillä sitä ovat kommentoineet medialle pääosin evankelikaaliset ”satanis-

min asiantuntijat”, seurakunnan työntekijät ja poliisi.

Tutkijat puhuvat ”medioitu-neesta sosiaalisuudesta”, jolla tarkoitetaan kehitystä, jonka myötä yhä suurempi osa ihmisten saamasta tiedosta välittyy media kautta. Hjelmin mukaan ”suomalainen uutismedia ei ole vain raportoinut todellisuuden tapahtumia, vaan aktiivisesti myös osallistunut saatananpalvonnan ja sitä kautta saatananpalvojaksi miellettyjen nuorten sosiaalisen todellisuuden rakentamiseen”. Hjelmin teoreettinen työkalu on sosiaalinen konstruktionismi, jossa päähuomion kohteena on se, miten uutisointi on tuottanut kuvaa saatananpalvonnasta sosiaalisena ongelmana. Tästä näkökulmasta

sosiaalisia ongelmia tarkastellaan perehtymällä erityisesti arvojen ja moraliitteiden määrittelyyn ja merkityksien rakentamisen prosessiin: Miten jostakin tulee sosiaalinen ongelma?

Sosiaalisen todellisuuden rakentamiseen osallistuvia toimijoita voidaan Hjelmin mukaan kutsua vaatimusten esittäjiksi (claimmakers). Analyysi kiinnittää huomiota myös itse vaatimuksiin ja vaatimusten esittämisen prosessiin. Vaatimukset eivät pelkästään esitä objektiivisia asiantiloja, vaan kontekstualisoivat ne erilaisiin ongelman lähestymistapoihin. Siten sosiaaliset ongelmat ”nou-sevat ja kuolevat” kollektiivisten vaatimuksen esittäjien tai intres-siryhmien toiminnan tuloksena.

Sosiaalisen ongelman diskursiivinen analyysi liittyy vaatimukset laajempiin, merkityksiä tuottaviin yhteyksiin kontekstualisoinnin kautta. Siinä keskeisinä elementteinä ovat ilmiön tyypittely, argumentaation rakentaminen, retoriikan käyttäminen, hegemonia-taistelu ja intertekstuaalisuus eli ongelman linkittäminen muihin sosiaalisiin ongelmiin (esim. huumet) legitimoidakseen sen olemassaolon ja haitallisuuden.

Tutkimuksen aineistona on 1990-2002 väliseltä ajalta kerätyt sanomalehtiartikkelit, televisio- ja radio-ohjelmat sekä yksittäiset artikkelit viikko-, aikakaus-, ammatti-, harrastus- ja järjestölehdissä. Merkittävänä aineiston keruun paikkana on ollut KLK: n uskontokasvatussihteerin ylläpitämä lehdistöarkisto (guruteeiki).

Tutkimuksessa Hjelm kysyy: Ketkä ovat määritelleet saatananpalvontaa uutismediassa? Miten saatananpalvonta, eli toiminta määritellään? Miten saatananpalvoijat eli toimijat määritellään? Miten ratkaisut saatananpalvontaan määritellään? Miksi saatananpalvonnasta tuli sosiaalinen ongelma 1990-luvun Suomessa?

Hjelmin mukaan toimittajat ja toimituspäälliköt ovat aktiivisesti määritelleet saatananpalvontailmiötä omilla näkökulmillaan, kysymyksenasetteluillaan ja valinnoillaan. Myös toimittajien haastattelemat poliisit ovat vaikuttaneet ilmiön rakentamiseen. Saatananpalvonnan kommentoijina ovat toimineet aktiivisesti myös seurakunnan työntekijät, kuten kirkkoherrat, pastorit, nuorisotyöntekijät ja vahtimestarit erityisesti hautausmaavandalismin yhteydessä.

Hjelmin mukaan kirkon edustajat ottivat todellisen saatananpalvonnan sekä yhteiskunnan perusarvoja ja kirkkoa vastaan suuntautuneen toiminnan mahdollisuuden huomioon kommentissaan etenkin ilmiön alkuvaiheessa. Myöhemmin alkoi esiintyä tulkintoja, joissa siirryttiin mystiseltä ja pelottavalta kuulos-

tavasta saatananpalvonnasta nuoriin, joiden elämässä oli paljon pahoinvointia. Arkkipiispa Jukka Paarmen laaja haastattelu STT:ssä alkaa näin: "Saatananpalvonta ei Suomessa arkkipiispa Jukka Paarmen käsityksen mukaisesti ole hyökkäys erityisesti kirkkoa ja uskontoa vastaan, vaan kyseessä on protesti yhteiskunnan yhteisiä arvoja vastaan ylipäänsä" (s. 71-72).

Toimittajat ovat kääntyneet saatananpalvontailmiötä rakentaessaan myös kristillisten ja yhteiskuntatieteellisten asiantuntijoiden puoleen. Nämä ovat lähtökohtaisesti pyrkineet vastamaan kysymykseen "mitä saatananpalvonta on". Ensin media käytti asiantuntijana Kirkon tutkimuskeskuksen edesmennyt johtajaa Harri Heinoa, myöhemmin erityisopettajaa Keijo Ahorintaa. Ahorinnan tulkinta saatananpalvonnasta on vahvasti evankelikaalinen: Saatananpalvoja on ahdistunut, eksytetty nuori, mutta ilmiön takana olevaa persoonallista pahaa ei pidä vähätellä (s. 74). Myös uskoon tullutta entistä saatananpalvojaa Päivi Niemeä media käyttää paljon lähteenään.

Hjelmin mukaan kriittinen yhteiskuntatieteellinen näkökulma on sittemmin saanut yhä enemmän tilaa saatananpalvontailmiön tulkinnessa. Mediassa saatananpalvonta määritellään hautausmaavandalismin, rituaalimurhien, järjestäytyneen rikollisuuden, uskonnollisuuden ja nuorten alakulttuurisuuden kautta. Rakentaessaan kuvaa saatananpalvonnan luonteesta media kontekstualisoi sen suhteessa tiettyihin ilmiöihin. Nuorten toimijoiden oma ääni pääsi mediassa esiin vasta hyvin myöhään.

Saatananpalvoijat määritellään erityisesti huumekeskustelussa käytetyn "koukku ja kierre"-metaforan avulla. Portteina saatananpalvojaksi ajautumiseen ovat "saatanallinen metallimusiikki" ja erilaiset roolipelit, jotka kutsuvat nuorta hämärään maailmaan. Hjelm tähdentää, että saatananpalvonta-ongelman "rakentaminen"

ja ratkaisujen "rakentaminen" kietoutuvat elimellisesti samaan kokonaisuuteen. Kun ensin on saatu suuri yleisö vakuuttumaan, että ongelma on todellinen, voi sen ratkaiseminen varsinaisesti alkaa.

Hjelm tuo esiin kolme ratkaisuyritystä: Ensinnäkin uskonnolliset kommentaattorit vaativat palaamista kristillisiin arvoihin ja korostavat muutenkin kristinuskon voimaa ilmiön vastustamisessa. Toiseksi tarjotaan nuorison kurin puutteen vuoksi tiukempaa kuria ja "perinteistä kasvatusta". Kolmanneksi vaihtoehdoksi nousee ennaltaehkäisy ja (terapeuttinen) hoito.

Hjelm liittyy tutkimuksensa tuloksia muihin uutismedian käyttämiin tapoihin rakentaa ilmiöitä. Saatananpalvonta-ilmiön rakentamisessa käytetään paljon erityisesti evankelikaalisten suosimaa (mustavalkoista) uskonnollistamista. Toiseksi suomalaisessa luterilaisessa kontekstissa käytetään paljon yhteiskunnallis-moraalista retoriikkaa. Kolmanneksi, sosiaalinen ongelma medikalisoidaan asiantuntijapuheen kautta.

Lopuksi Hjelm peilaa saatananpalvonta-ilmiötä suomalaiseen yhteiskuntaan laajemmin. Hän päättää tulkitsemaan saatananpalvontailmiötä niin sanotun sekundaarisen poikkeavuuden teorian kautta. "Tällä tarkoitetaan prosessia, jossa ulkoapäin tuotettu identifikaatio jonkin poikkeavuuden muodon kanssa alkaa määrittää yksilön tai ryhmän identiteettiä tai toimintaa" (s. 235). Tiettyjen nuorten leimautuminen saatananpalvojiksi luo ikään kuin itseään toteuttavan ennustuksen. Jatkuaan ulkoapäin poikkeavaksi identifioiminen vahvistaa poikkeavaa identiteettiä. Hjelm luonnehtii saatananpalvontailmiötä myös nuorisokulttuuriin liittyvän muodin käsitteen kautta. Nuoriso kokeilee rajojaan protestoiden valtakulttuurin ja yhteiskunnan sovinnaisia moraalisia sääntöjä ja sopivuuksia vastaan.

AKU KAURA

TM, pastori, vs. uskontodialogisihteer

Nuorten lähetyskonferenssi puhutteli tulevaa lähetys sukupolvea

Ensimmäinen laajapohjainen Nuorten lähetyskonferenssi Elämäsi missio kokosi elokuun alussa kolmisensataa nuorta Ryttylään. Lähetysten viestikapulan siirtämistä uudelle sukupolvelle pohdittiin opetuksissa, työpajoissa, pienryhmissä ja kokemuksellisesti lähetysmatkassa.

Elämäsi missio-tapahtuman järjestäjinä toimivat Suomen Lähetysneuvosto ja Maailmanevankelioimisen Suomen keskus (MESK) jäsenyhteisöinen. Yhteensä tapahtuman takana oli kolmisenkymmentä suomalaista yhteisöä tai järjestöä. Suomalaiset lähetysjärjestöt yhdistivät ensimmäistä kertaa voimansa kootakseen tulevaa lähetys sukupolvea pohtimaan elämänsä missiota.

Vastuu nuorilla ja nuorille

Nuorisotyön inspiraattori Jussi Miettinen toimi yhtenä tapahtuman johtajista.

– Mielestäni tapahtuman laajapohjaisuus on profeetallista. Nuoret ovat yhteisiä, samoin evankeliumi ja lähetyskäsky. Uskon, että yhteistyöhön kätkeytyvää siunausta saadaan niittää tulevaisuudessa konferenssin jälkeen.

Verkostoitumisen lisäksi Lähetyskonferenssin tavoitteena oli lähetysnäyn siirtäminen uudelle sukupolvelle.

– Tapahtumaa ovat olleet järjestämässä nuoret itse. He tietävät, millaista konferenssia kaivataan, Miettinen kertoi.

Lähetystyön painopistettä arvioitava

Yhdysvaltalainen luterilainen pastori Roger Peterson kannusti nuoria pohtimaan, näkykö

Kuva: SEKL

Omia ideoita lähetysten hyväksi.

Jumalan rakkaus kaikkia kohtaan kristillisten kirkkojen työssä.

– On arvioitu, että maailman väkiluku lisääntyy neljällä ihmisellä joka sekunti. Rakastaako Jumala heitä kaikkia? Sen perusteella, miten kristilliset kirkot jakavat resurssinsa, näyttäisi siltä, ettei Jumala rakasta kaikkia ihmisiä yhtä paljon.

Petersonin mielestä lähetystyön painopistettä tulisi miettiä uudestaan. Hiukan alle kolmannes maailman ihmisistä ei ole koskaan kuullut Jeesuksesta. Reilu kolmannes on kuullut evankeliumin, mutta suhtautuu siihen passiivisesti. Kolmannes maailman ihmisistä on kristittyjä.

– Lähes kaikki kristillisten kirkkojen ja järjestöjen työntekijät työskentelevät maailman kristillisen kolmanneksen parissa, Peterson muistutti.

Peterson haastoi kuulijoita lukemaan Raamatua tarkemmin.

– Jos Jumala on rakastanut koko maailmaa, hän haluaa lähettää meidätkin koko maailmaan.

SEKL TIEDOTUS/PL

Erityiskoulutus perehdytti teologeja

Kirkon kansainväliseen vastuuseen

Kirkon lähetystyön keskus, lähetysjärjestöt ja Kirkon Ulkomaanapu järjestivät vuosina 2004-2006 teologeille suunnatun Lähetysten ja kansainvälisen diakonian erityiskoulutuksen. Keski-Lahden seurakunnan lähetysteologi Arja Etola kertoo 2,5 vuotta kestäneen koulutuksen annista.

LAAJUDELTAAN 40 opintopistettä käsittävä koulutus sisälsi viisi lähijaksoa, erilaisia välitehtäviä ja kansainväliseen työhön tutustumisen. Lähijaksot opiskeltiin Kirkon koulutuskeskuksessa Järvenpäässä. Kursille osallistui yksitoista teologia eri puolilta Suomea.

Kahdesta kuuteen viikkoa kestäneen ulkomaanjakson suoritimme kolmannen lähijakson jälkeen.

Kuva: Laura Viisopää

Arja Etola.

Kurssilaisista kolme lähti Venäjälle ja loput Etiopiaan, Japaniin, Kiinaan (Hongkong), Papua-Uuteen-Quineaan, Peruun, Slovakiaan, Tansaniaan ja Thaimaahan, yksi jokaiseen maahan. Itse matkustin Japaniin.

ULKOMAANJAKSON TAVOITTEENA oli hankkia kokemus, joka innostaa ja antaa uutta näkökulmaa omaan työhön. Tavoitteena oli testata kurssilla jo opittua ja löytää uusia kansainvälistä vastuuta edistäviä toimintamalleja kerhoissa, koulussa ja nuorisotyössä käytettäväksi.

Kokemukseni on, että saarnani ja puheeni ovat saaneet uudenlaista sisältöä. Esimerkiksi lähetystilaisuutta ei synny vain tarinoimalla. Pienessäkin tilaisuudessa pitäisi rukoilla lähettien puolesta, nimeltä mainiten. Jotta rukousaiheet olisivat ajankohtaisia ja konkreettisia, on hyvä tietää nimikko-lähetin kuulumiset.

KIRKON KANSAINVÄLISTÄ työtä, eli lähetystyötä ja kansainvälistä diakoniaa, ystävyysseurakuntatyötä ja maahanmuuttajatyötä tekevien ihmisten täytyy yhdistää voimia ja osaamista seurakunnissa.

Kurssi auttoi ymmärtämään, kuinka tärkeä lähettäjän rooli on. Kun itse en voi olla lähtijänä, voin tukea työtä rukoillen ja aineellisin tavoin sekä pitämällä yhteyttä kentälle. Voin myös kannustaa uusia ihmisiä lähetysaktiiveiksi ja motivoida seurakuntaa entistä laajempaan vapaaehtoistoimintaan. Meidän tulisi ymmärtää vapaaehtoistoiminnan siunaus sekä tekijälle itselleen että seurakunnalle.

ARJA ETOLA

Lähetysteologi, Keski-Lahden seurakunta

Hannu Paavola kappalaiseksi Riihimäelle

Kirkon lähetys sihteeri, rovasti Hannu Paavola siirtyi Riihimäen seurakunnan kappalaiseksi syyskuun alussa. Paavola aloitti kirkon lähetystyön keskuksen pääsihteerinä vuonna 1992. Kirkkohallituksen hallinnonuudistuksen myötä tehtävänimike muuttui vuonna 1994 kirkon lähetyssihteeriksi.

Kirkon lähetys sihteerin viransijaisena toimii 1.9. alkaen teologian tohtori Jaakko Mäkelä. Mäkelä toimii sijaisena siihen saakka, kunnes virka täytetään.

Kirkkomme lähetys – Vår kyrkas mission-lehden toimitus toivottaa molemmille menestystä ja siunausta uusiin tehtäviin.

Lähetysten teemapäivä Maailmanlähetys eri vaiheissa Näkökulmana Intian niemimaa

Kristillinen lähetystyö etenee eri puolilla maailmaa. Esimerkiksi Intian niemimaan laajan alueen historia sisältää monia kiinnostavia lähetystyön vaiheita. Teemapäivä avaa eri vaiheissa olevien lähetysten kautta näköaloja yhdessä toimimiseen maailmanlähetystyössä. Miten voimme eri kirkkoina ja lähetysjärjestöinä edistää lähetystehtävän toteutumista? Lähetysten teemapäivä on tarkoitettu kaikille Suomen lähetysneuvoston, Suomen ekumeenisen neuvoston ja Suomen vapaakristillisen neuvoston jäsenjärjestöjen edustajille ja työntekijöille, sekä kaikille kristillisestä maailmanlähetystyöstä kiinnostuneille.

Aika: 6.11.2006 klo 12-16

Paikka: Suomen Lähetysseuran Pihasali,
Tähtitorninkatu 18, Helsinki

Ohjelma

12.00 Teemapäivän avaus, Kari Tassia, SLN, Missionuoret-YWAM

Kontekstinlukutaito maailmanlähetystyössä, esitelmät (ä 30 min.):

Rauno Mikkonen, FIDA Int.

Venla Varis, Suomen Metodistikirkko

Yleiskeskustelu, pj. Heikki Tyrni

13.30 Kahvi

13.45 Alustukset (ä 15 min):

Timo Vasko: **Luterilaisen maailmanlähetystyön alkamisesta Trankebarissa 300 vuotta**, KLK

Matti Korpiaho: **Radiolähetystyö Intiassa**,

Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat ry

Markku Kotila: **Raamattulähetys Intiassa**,

Suomen Pipliaseura

Simo Lintinen: **Nepalin muotoutuva Himalajan**

kirkko. Suomen Vapaakirkko, Teologinen Opisto

Keskustelu alustusten pohjalta, pj. Heikki Tyrni

15.45 Päivän annin kiteytys, Isä Heikki Huttunen,

SEN, Suomen Ortodoksinen kirkko

16.00 Teemapäivän päätös, Eeva Tervala, SVKN,

Suomen Vapaakirkko

■ **Ilmoittautuminen** 27.10.2006 mennessä osoitteeseen Suomen lähetysneuvosto, PL 124, 00161 Helsinki, info@lahetysneuvosto.fi

■ **Osallistumismaksu: 25 €** (opiskelijat 10 €), sisältää kahvin ja aineiston. Osallistumismaksu suoritetaan SLN:n tilille paikalla jaettavalla pankki-siirtolomakkeella

TERVETULOA!

*Järjestäjinä: Suomen lähetysneuvosto (SLN),
Suomen ekumeeninen neuvosto (SEN) ja
Suomen vapaakristillinen neuvosto (SVKN)*

Seurakunnan palkkiotoimisten ja vapaaehtoisten

lähetysseurien koulutus vuonna 2006

Koulutus on hiippakunnallista koulutusta ja siitä vastaa Kirkon lähetystyön keskus yhdessä hiippakunnan lähetystoimiston kanssa. Koulutuksen tavoitteena on antaa monimuotokoulutuksen muodossa opiskelijoille tarvittavat tiedot srk:n lähetystehtävän perusteista sekä nykyisistä toimintamalleista. Koulutus pyrkii rakentamaan yhteistyövalmiuksia seurakunnan toiminnassa.

Kohderyhmä: lähetysseuriksi koulutautuvat, lähetystyön vapaaehtoiset, lähetyksestä kiinnostuneet.

Koulutuksen rakenne: Koulutus on monimuotokoulutusta, joka koostuu seuraavista osioista: 2-4 lähiseminaaria, jotka ovat pituudeltaan 1-3 päivää, etätehtävät, tutorointi

Vuoden 2006 seminaaripäivät:

Osa I "Lähetys - yhteinen usko, yhteinen tehtävä"
Päiväkumpu 9.-10.9.2006. Hinta: 80 €

Osa II "Kirkon lähetystyö ja järjestöt"
Päiväkumpu 21.-22.10.2006. Hinta: 80 €

Osa III "Lähetysseurien tehtävät seurakunnassa"
Päiväkumpu 18.-19.11.2006. Hinta: 80 €

Tiedustelut: Päiväkummusta tai kirkon lähetystyön keskuksesta: kirsti.sirvio@evl.fi

Ilmoittautuminen: Päiväkummun kurssikeskus, Päiväkummuntie 47, 35300 Orivesi, puhelin: 03-580 5500, faksi 03-580 5555, s-posti: paivakumpu@mission.fi

Järjestäjät: KKK, SLS, HKRO

Seurakunnan palkkiotoimisten ja vapaaehtoisten

lähetysseurien koulutus vuonna 2007

Kohderyhmä: lähetysseuriksi koulutautuvat, lähetystyön vapaaehtoiset, lähetyksestä kiinnostuneet.

Osa I "Lähetys – yhteinen usko, yhteinen tehtävä"
Päiväkumpu 29.-30.9.2007. Hinta 80 €

Osa II "Kirkon lähetystyö ja järjestöt"
Päiväkumpu 20.-21.10.2007. Hinta 80 €

Osa III Lähetysseurien tehtävät seurakunnassa"
Päiväkumpu 17.-18.11.2007. Hinta 80 €

Koulutus on avoin kaikille asiasta kiinnostuneille.

Tiedustelut: Päiväkummusta tai Kirkon lähetystyön keskuksesta: kirsti.sirvio@evl.fi

Ilmoittautuminen: Päiväkummun kurssikeskus, Päiväkummuntie 47, 35300 Orivesi, puhelin 03-580 5500, faksi 03-580 5555, s-posti paivakumpu@mission.fi

Järj. KKK yhdessä hiippakuntien kanssa, SLS, HKRO

kirkkomme LÄHETYS

Vår kyrkas mission

kirkkomme.lahetyks@evl.fi

OSOITTEENMUUTOKSET

Puh. (09) 4155 2333,

faksi (09) 4155 2342, sähköposti tilauspalvelut@kotimaa.fi tai Suomen Kirkkomediat Oy, Osoiterekisteri, PL 137, 00201 Helsinki.

JULKAISIJA / UTGIVARE

Kirkon lähetystyön keskus

PL 185

00161 Helsinki

Puhelin: (09) 18021

Faksi: (09) 1802 436

www.evl.fi/kkh/kuo/klk

PÄÄTOIMITTAJA (VS.) /
CHEFREDAKTÖR

Hannu Paavola

TOIMITUSSIIHTEERI /
REDAKTIONSSEKRETERARE
Piia Latvala

TÄMÄN LEHDEN
VASTAAVA TOIMITTAJA
Timo Vasko

KANNEN KUVA
Pirre Saario/SLS

TOIMITUS / REDAKTION
Leena Suominen (pj.)
Christine Eriksson
Eveliina Korpela
Piia Latvala
Ann-Christine Marttinen
Jaakko Mäkelä
Hannu Paavola
Martti Poukka
Iris Sandberg
Timo Vasko

TAITTO / OMBRYTNING
Suomen Kirkko-Mediat Oy

KUVANKÄSITTELY /
FOTOBÄRBETNING
Suomen Kirkko-Mediat Oy

KUSTANTAJA / FÖRLÄGGARE
Kustannus-Oy Kotimaa

PAINO / TRYCKERI
Suomen Lehtiyhtymä Oy 2006

PAINOS / UPPLAGA 8200 kpl

LEHTIILMESTYYS
kaksi kertaa vuodessa ja lähetetään
ilmaiseksi ev.lut. kirkon
papeille ja lehtoreille, uskonnon-
opettajille, lähetystyöntekijöille
ja lähetysseureille.

SEURAAVA NUMERO
ilmestyy maaliskuussa 2007

ISSN 0789-5135

Opintomatka Israeliin 2007

Täydennyskoulutusta lähetys sihteereille Israeliin suuntautuvan opintomatkan muodossa (3 op.)

Aika ja paikka

6.-15.11.2007 matka Israeliin (päivämäärät todennäköisiä, varmistuvat lokakuussa 2006)

Kohderyhmä

Seurakuntien lähetys sihteerit, etusijalla Oulun ja Lapuan hiippakunnat.

Tavoitteet

Tutustua suomalaisten lähetysjärjestöjen työhön Israelissa, vahvistaa osallistujien hengellistä identiteettiä kristinuskon alkujuurilla, tutustua lähetystyön luonteeseen eri konteksteissa ja antaa virikkeitä lähetys sihteerin käytännön työhön seurakunnassa.

Kustannukset

1400-1500 euroa sisältäen lennot Helsingistä, puolihoiton ja ohjelman.

Järjestäjät: Oulun hiippakunta, Kirkon lähetystyönkeskus

Ilmoittautumiset ja tiedustelut: Oulun hiippakunnan lähetystoimisto, p. (08) 535 8522

Lähetys sihteerit muutoksessa

– Virassa ja toimessa olevien lähetys sihteerien koulutus- ja neuvottelupäivät 6. – 7.2.2007 Turun Kristillisellä Opistolla

Aiheita: Kirkko, seurakunnat, lähetystyö ja lähetys sihteeri murroksessa; työvälineitä lasten ja varhaisnuorten lähetyskasvatukseen; työssä jaksaminen ja työn rajaaminen sekä vapaaehtoiset työtovereina.

Ilmoittautumiset 4.12.2006 mennessä

Turun arkkihiippakunnan lähetystoimistoon,
puh. (02) 2737 591. Lisätietoja saa Kirkon Lähetys-
sihteerit ry:n puheenjohtaja Johanna
Rantalankilalta, puh. 040 522 0703 tai
johanna.rantalankila@evl.fi

*Järjestäjinä Kirkon Lähetys sihteerit ry KLS,
Turun arkkihiippakunta ja
Kirkon Lähetystyön keskus*